

Định Mệnh Ta Bên Nhau

Contents

Định Mệnh Ta Bên Nhau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10: ~ Phiên Ngoại 1 ~	26
11. Chương 11: ~ Phiên Ngoại 2 ~	27
12. Chương 12: ~ Phiên Ngoại 3 ~	28
13. Chương 13: ~ Phiên Ngoại 4 ~	28
14. Chương 14: ~ Phiên Ngoại 5 ~	28
15. Chương 15: ~ Phiên Ngoại 6 ~	29
16. Chương 16: ~ Phiên Ngoại 7 ~	30

Định Mệnh Ta Bên Nhau

Giới thiệu

Tên gốc: Nếu tình yêu quay lại Edit + beta: Elvie Yuen Số chương: 9 chương + 6 phiên ngoại ngắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-ta-ben-nhau>

1. Chương 1

Tôi và Tô Dục Mân ngồi ở cửa hàng Starbucks chưa đầy năm phút, Lý Việt đẩy một giỏ hàng đi qua lối nhỏ cách chỗ tôi không xa. Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, anh mặc bộ âu phục màu xám, thắt cà vạt sọc vuông tôi mua cách đây một tháng, mà hiện tại bộ âu phục và chiếc cà vạt kia lại bị một cô gái nắm lấy. Cô gái đó khoác tay anh, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp quyến rũ. Lý Việt có vẻ như lơ đãng, tay cầm hai khuy cổ áo, cơ thể mạnh mẽ rắn rỏi không được tự nhiên cho lắm. Đến khi đi tới cửa thang máy, anh mới hăng hái đôi chút, sau đó hơi cúi đầu, ánh mắt đắm đắm nhìn vào gương mặt của cô gái bên cạnh, như đang thủ thỉ câu gì. “Người quen à?” Tô Dục Mân nhướn mày, đẩy ly cà phê đến trước mặt của tôi, ý bảo tôi uống thử.

Thu lại ánh nhìn, tôi nhún vai cười, “À, là chồng trước của em và bạn gái anh ta.”

Tô Dục Mân sững sờ, rồi nở nụ cười, “Anh ta rất đẹp trai.”

“Ừ.” Tôi nghĩ rồi nói tiếp, “Ai cũng nói vậy cả. Anh ta trước kia là người đẹp trai nhất trường em đấy.”

Tô Dục Mân cúi đầu há miệng uống cà phê, “Nói thật thì, đẹp trai không đáng tin cậy.”

Tôi gật đầu, cười như không cười, “Kể từ bốn năm trước anh bỏ em, em đã cảm thấy không thể sống dựa vào đàn ông.”

Người đàn ông ngồi đối diện tôi lộ vẻ bối rối, buộc lòng thay đổi chủ đề, “Nghe nói em đang tìm việc, có hứng thú đến chỗ anh làm không? Anh đang cần một trợ lý cao cấp.”

“Không đến.” Tôi cúi đầu khuấy cà phê, nhìn vào vòng xoáy mê ly trong ly, mắt bỗng nhiên có cảm giác lạnh lẽo. Tôi do dự nâng cằm lên nói, “Đòi hỏi phải có bằng tiếng Anh TEM-8, còn phải thông thạo tiếng Pháp và tiếng Nhật. Rồi phải có kinh nghiệm ba năm làm việc, cao hơn một mét sáu lăm, biết nghi thức xã giao kinh doanh. Anh biết em dựa vào đáp án anh truyền cho mới qua được chứng chỉ tiếng Anh TEM-4 mà. Còn về phần tiếng Pháp và Nhật, em thậm chí không thể tự chọn được môn học đến nỗi anh phải đăng ký cho em. Nói đến kinh nghiệm làm việc thì càng không có gì để nói cả, chưa đến một tháng sau khi chia tay anh em đã kết hôn, sau đó sinh con. Trong suốt bốn năm nay chỉ an phận làm người vợ ăn sung mặc sướng, khiến em và công việc văn phòng hoàn toàn chệch hướng. Dù là em cũng đủ chiều cao, nhưng em không hiểu chuyện xã giao kinh doanh, em chỉ biết dùng kinh nghiệm học Tae Kwon Do hai năm để đánh người mà thôi.”

*** TEM-8/ TEM-4 là viết tắt của Test for English Majors Band 8 / Band 4 (hoặc Grade 8/ Grade 4)

Tô Dục Mân ho sặc sụa, sau đó bật cười ha hả như điên. Những người khách chung quanh đều nhìn sang, tôi ngấm ngấm anh ta, “Anh thử cười nữa xem, cười nữa là em đánh anh ngay.”

“Đã nhiều năm như vậy, em vẫn không thay đổi.” Sự vui vẻ trong mắt Tô Dục Mân nở rộ như cây hoa anh đào, rực rỡ vô vàn, anh ta duỗi tay đưa qua, như muốn vuốt đầu tôi, bị tôi nhún mày né tránh, anh ta sững người trong chóng vánh, sau đó cười bảo, “Anh thừa nhận, tiêu chí tuyển dụng này là do anh đề ra. Khách hàng của công ty chủ yếu ở Nhật Bản và nước Pháp. Nhưng anh có thể phá lệ vì em đấy, Quy Vãn. Sẽ có người chuyên nghiệp đào tạo em về kiến thức xã giao, còn về phần ngoại ngữ, anh có thể dạy em.”

Tôi xua tay, tỏ ra trịnh trọng, “Tô Dục Mân, trong lòng anh cũng biết rõ, em hiện tại không thích gặp anh cho lắm. Thỉnh thoảng ra ngồi uống cà phê tâm sự thì được, nhưng trở thành đồng nghiệp của anh, chắc em không chịu nổi đâu.”

Nụ cười trên môi Tô Dục Mân dần tắt lịm. Lúc anh ta không cười thật ra trông càng quyến rũ, trầm lắng, cơ trí, và điềm tĩnh. Chỉ cần ngồi nhàn nhả thế thôi cũng đã thấy đẹp mắt rồi, hơn nữa, cả người anh ta mặc toàn hàng hiệu, đủ để đám người ta đến mắt nhìn thấy toàn sao với sao.

“Quy Vãn.” Anh ta nhỏ giọng hỏi, “Em giờ chán ghét anh vậy sao?”

“Chưa tới mức đó.” Tôi cười, “Nhưng em dám chắc, nếu thật làm trợ lý cho anh, ngày ngày đối mặt với khuôn mặt của anh, em thật sự sẽ không chịu được mà ngày nào cũng đánh anh cho coi.”

Tô Dục Mân đưa tay gọi thêm một ly cà phê, nhắm nháp từng ngụm một.

Tôi ngó anh ta. Mấy năm nay người đàn ông này đã thay đổi rất nhiều, đôi mắt đã khôn khéo hơn trước, phong thái cũng vững vàng, trau chuốt vẻ ngoài hơn. Vậy mà thói quen uống cà phê mãi vẫn như cũ, một hơi uống cạn. Đường như trong lòng anh ta có một nỗi bức bối, đành dùng cách này để giải tỏa, duy chỉ có khẩu vị là đã thay đổi, uống cà phê không bỏ đường.

“Quý Văn à.” Tô Dục Mân ngược mắt, nhưng lại không ngó tôi, mà nhìn ra ngoài cửa kính thủy tinh. Bên ngoài xe nườm nượp thoi đưa, dòng người hối hả tấp nập. Mặt trời dẹt nắng vàng, rọi vào đáy mắt anh, khiến hàng mi của anh ta miên man ánh vàng.

“Sao.”

“Mấy năm qua, anh luôn nhớ đến những cảnh em đánh anh.” Thật lâu anh ta mới mở lời, nhưng vẫn không nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, “Em luôn ra tay rất nhẹ, như con mèo nhỏ làm nũng vậy.”

“Dừng lại.” Tôi vươn tay che môi anh ta lại. Đang định nghiêm túc lên tiếng, đã thấy Lý Việt lại dẫn bạn gái của anh đi tới phía đối diện, tôi nhìn sang, ánh mắt anh lạnh lẽo cùng tôi nhìn nhau chừng một giây, dừng dừng quét thể, rồi dắt bạn gái đi ra ngoài.

Tô Dục Mân ngồi đối diện vẫn mãi miết nhìn tôi, hình như còn mỉm cười sâu xa. Tôi rút tay mình về, “Tô Dục Mân, chuyện quá khứ em không muốn nhắc lại nữa. Cuộc gặp hôm nay chỉ tình cờ mà thôi, em mong chúng ta sau này sẽ không nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của đối phương trong cuộc sống cả hai nữa. Giờ em phải đi.”

“Cùng ăn cơm đi.” Tô Dục Mân đứng dậy, cầm túi của tôi về như không cho phép tôi cự tuyệt, “Quán cà nướng ớt xanh Tứ Xuyên mà em thích ăn nhất, ngày mai sẽ phải đóng cửa, đêm nay là đêm bán cuối cùng của họ.”

Nói rồi anh ta đi nhanh ra khỏi Starbucks. Khi tôi đuổi theo ra ngoài, anh ta đang hút thuốc trước xe và đứng đưa lưng về phía tôi, túi của tôi bị anh ta xiết chặt đến nỗi đốt ngón tay trên bàn tay lớn thon dài trở nên trắng.

Khi tôi về đến nhà đã hơn mười giờ.

Chìa khoá cửa còn chưa kịp tra vào ổ, cửa đã mở ra từ bên trong. Lý Việt đứng ngay cửa, một tay gác lên cánh cửa. Trên người còn thoang thoảng mùi sữa tắm, mà anh lại mặc bộ quần áo thể thao kín mít, che hết thân hình đàn ông quyến rũ của mình. Đầu cúi thấp, ánh mắt lạnh lẽo không hề chớp mắt nhìn tôi.

“Nhìn gì vậy?” Tôi híp mắt, ngẩng mặt hỏi anh.

Anh nhìn tôi vài giây, như muốn xác nhận gì đó, mới nhếch môi, cất lời nói lạnh lùng như băng giá, “Về sớm thế. Lát tắm xong khoan ngủ, anh có chuyện tìm em.” Nói xong quay người vào nhà.

Tôi khó hiểu lờ mờ anh, lúc đẩy cửa đi vào, phát hiện Lý Việt đã ngồi trên ghế sa lông, còn có Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc ngồi hai bên đầu gối trái phải của anh, anh mỗi tay ôm một đứa, đang kể chuyện xưa cho tụi nhóc nghe. Trên bàn trước ghế sa lông để mấy đĩa đồ ăn còn khá nóng, mà ly tách thì bữa bộn, một phần thật om trong đó còn cắm cái muỗng của Lý Duy Nặc.

“Mẹ ơi” hai đứa con gái nhìn thấy tôi, giấy dựa muốn xuống, nhưng Lý Việt không để chúng xuống, chỉ đỡ dành, “Để mẹ con tắm rửa cái đã.” Tiện thể liếc tôi đầy khiêu khích, rồi hôn lên mặt hai đứa một cái

“Mẹ, tắm nhanh rồi ra nghe ba kể chuyện xưa nè mẹ.” Lý Duy Nặc bập bẹ thúc giục.

“Kể chuyện công chúa Bạch Tuyết công chúa và chuyện của ba đó mẹ.” Ninh Ngôn Nặc bổ sung.

Tôi liếc Lý Việt, môi của anh nhếch lên, ho nhẹ một tiếng.

Tắm rửa xong đi ra đã không thấy ba cha con trong phòng khách. Nhẹ nhàng giẫm dép lông lên phòng của hai công chúa nhỏ trên tầng hai, Lý Việt đang đắp mền cho hai đứa, rồi còn ngăn người nhìn hai đứa một lúc lâu, ánh mắt dịu dàng thấm đượm tình cha, thậm chí đôi môi bị đèn ngủ màu vàng rọi vào nhìn như bị mặt trời thiêu đốt, sắc màu ảm áp say lòng người. Dù Lý Việt là người hẹp hòi bạc bẽo, nhưng có một điều không thể phủ nhận, đối với hai đứa con gái, anh làm tròn trách nhiệm người cha không thua gì mấy ông bố khác, còn có thể nói là hoàn mỹ.

Tôi đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn anh, kèm lòng không đặng nhoeo miệng cười.

Mười ngày trước khi hai cô con gái được sinh ra, Lý Việt đã hoãn tất cả hội nghị được lên lịch sẵn, chuyên tâm ở nhà trông coi, chuẩn bị sữa bột, và tã dàu vào đầy như một y tá chuyên nghiệp, thời gian còn lại thì tâm sự với cái bụng của tôi, rồi khi con ra đời, nhìn thấy là chị em song sinh anh dĩ nhiên sưng sốt rất lâu. Sau đó tôi thấy anh mừng rỡ như điên, tay ôm lấy con gái của mình từ y tá, cũng không ngại mệt nhọc, lo toàn bộ việc ăn uống và mọi chuyện, ngay đến ngủ cũng mỗi bên ôm một đứa, mãi đến ba ngày sau bị tê tay mới chịu thôi. Hai đứa con gái như đã trở thành vật sở hữu riêng của anh, ngay đến chúng bú sữa mẹ mà anh cũng ở bên cạnh ánh mắt sáng rực ngồi nhìn.

Lúc con gái cai sữa, anh không ngần ngại nhận nhiệm vụ cai sữa này, thay tôi ngủ ở giữa hai đứa nhỏ. Bỗng một khuya tôi đi kiểm tra phòng, trông thấy hai đứa con gái mỗi đứa cắn một bên vú của anh, tụi nhỏ vẫn đang ngủ say, còn anh thì thẹn đỏ mặt, như đang phải chịu cực hình.

“Anh ngốc quá, sao không bế tụi nó qua một bên?” Tôi dở khóc dở cười.

Anh lại nghiêm trang đáp, “Chất lượng giấc ngủ của em bé rất quan trọng. Anh sợ làm tụi nhỏ thức giấc.” Nói thế mà hai mắt khổ sở van xin nhìn tôi, “Quy Vãn, Quy Vãn, hay là, ngày mai mua hai núm vú cao su đi.”

Song sinh lớn lên giống nhau như đúc. Ngay cả tôi đều phân biệt không được đứa nào là chị là em, mỗi lần thể đành phải ký hiệu trên quần áo. Thế mà Lý Việt lại chưa từng nhận lầm lẫn nào. Có một lần gia đình tổ chức liên hoan, người trong nhà kinh ngạc hỏi anh sao phân biệt được hai đứa nhóc thế, môi anh chỉ vừa rời khỏi khuôn mặt của hai đứa nhỏ, đã cười vô cùng sáng khoái, “Phụ nữ dùng trái tim để phân biệt. Còn con thì dựa vào giác quan thứ sáu kỳ diệu.”

Dẫu vậy, cho đến tận bây giờ tôi cũng chẳng hề có cái mà anh gọi là giác quan thứ sáu. Ngay cả khi con lên hai tuổi, tôi vẫn còn nhờ ký hiệu để phân biệt ai chị ai em. Đến khi hai đứa nhỏ biết đi và bập bẹ nói, cũng là lúc trở thành khách quen tại văn phòng của Lý Việt. Cứ mỗi tuần có hai ngày rảnh rỗi thì anh sẽ dẫn hai đứa nhỏ đi làm cùng, dù không có dẫn chúng đi thì giữa trưa cũng nhất định chạy về nhà ‘bảo dưỡng’ tình cảm cha con với hai đứa nó, theo như giải thích của anh, thì là “Không gặp hai tụi nó cảm thấy khó chịu”.

Cặp song sinh và Lý Việt như đúc từ một khuôn ra, gương mặt xinh xắn khả ái. Mỗi lần ngắm tụi nhỏ mà lòng tôi lâng lâng niềm vui, mà cứ nhìn mặt Lý Việt là cảm thấy anh rất muốn ăn đòn. Gương mặt hiền dịu đầy tình cảm kia chỉ thể hiện trước mặt con gái mà thôi, khi đối diện với người ngoài, trong đó có cả tôi, anh luôn luôn tỏ ra thờ ơ lãnh đạm, y như đang đeo một mặt nạ, che giấu tất cả tâm sự trong lòng.

2. Chương 2

Lý Việt ít nhất cũng hôn mặt hai cô con gái năm sáu lần, rồi mới chịu đứng dậy, ngạo mạn hất cằm, ý bảo có chuyện nói với tôi. Tôi đi theo anh vào phòng sách.

“Tên hôm nay là ai?” Anh đi thẳng vào vấn đề. Anh kéo phéc ma tuya của bộ quần áo thể thao xuống, biếng nhác ngồi trên ghế sa lông. Tay bấm mở máy điều hoà, vẻ như sẽ nói chuyện rất lâu. Tôi nhìn điện thoại, đã mười một giờ rồi. Ngày mai người phải đi làm chính là anh chứ không phải tôi. Tốt thôi.

“Là mối tình đầu của em.” Tôi thấy lông mày anh đã nhíu chặt lại, nên vội đưa tay ra hiệu dừng, “Định nói chuyện lâu à? OK. Để em chuẩn bị cái đã.”

Tôi rút gối đệm bằng da, sau đó tìm một cái mền. Dưới cái nhìn lom lom của Lý Việt, tôi từ từ rút hai ly sữa bò nóng hổi, rồi mới ngồi xuống đối diện với anh.

Lý Việt nói cảm ơn, ngửa đầu vừa đủ để uống ly sữa bò, hé miệng nói, “Không đẹp trai như anh.”

Qua một lúc tôi mới kịp hiểu anh nói cái gì, hừ một tiếng, “Người hôm nay là bạn gái của anh à? Cũng không đẹp bằng em.”

“Người ta có 34C, em có sao?”

“... Anh có tin em dợt anh vài đường không?”

***34C: ý bảo ngược to

“Anh chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Lý Việt hừ một tiếng, “Sao hả, sau khi ly hôn định đến với anh ta à? Tên đó nhìn cũng chẳng tốt lành gì. Mũi quá mỏng, chứng tỏ bạc tình bạc nghĩa; cái mũi cũng chẳng thẳng và cao như mũi anh, nghe nói độ cao và thẳng của mũi tỉ lệ thuận với mức độ sinh lý, coi chừng anh ta không được ‘chuyện ấy’ đấy; đôi mắt quá khôn khéo, là kẻ tàn nhẫn ăn tươi nuốt sống người khác.”

Tôi ném gối đệm qua chỗ anh, “Lý Việt, miệng anh còn độc địa kiểu đó nữa, em đánh anh thiệt đó.”

Lý Việt khựng lại chừng một giây, “Em thật sự đến với anh ta?”

“Chuyện của em không liên quan tới anh. Dù sao chúng ta cũng sắp ly hôn rồi.”

“Có liên quan.” Lý Việt nghiêng người về phía trước, giọng điệu còn lạnh lùng hơn ánh mắt, “Việc em đến với người nào, có nghĩa đó sẽ là cha dượng tương lai của cục cưng chúng ta. Tên đó trông giống kẻ ngược đãi trẻ em, anh nhất định sẽ không để điều đó xảy ra.” Anh nhẹ thở dài một hơi, rồi dựa lại vào ghế sa lông, cười nheo nửa mắt nâng ly sữa về phía tôi, “Xem ra thoả thuận ly hôn phải đưa em về hai ngày rồi. Anh cần sửa lại một điều khoản, đối với cha dượng của con gái mình không hài lòng, anh có toàn quyền giám hộ tụi nó.”

Tôi có lẽ phải nói may mắn vì giờ phút này đơn thoả thuận không có để ở trước mặt của tôi, nếu không tôi thật sự sẽ coi đơn thoả thuận đó là Lý Việt mà nghiền nát thành tro. Lý Việt trước sau đã ba lần đưa ra đơn thoả thuận, lúc đó gặp anh ‘ban tặng’ vài lời cay độc, mấy tờ đơn đã trở thành chỗ cho tôi trút giận.

“Lý Việt, con gái phải do cả hai cùng nuôi nấng, như thế mới tốt cho sự phát triển của tụi nó. Anh mà còn dùng hai đứa nhỏ uy hiếp em, em cũng chẳng ngại tái diễn lịch sử đâu.” Tôi ung dung cảnh cáo, “Em nghe nói trong cuộc họp cấp cao tháng trước trong công ty, anh khá mất tập trung thì phải.”

Sắc mặt Lý Việt tức thì thay đổi. Thận trọng buông ly, hung hăng trừng tôi, như một con báo sẵn sàng tấp con mồi.

Tôi đứng dậy, khép lại cửa phòng sách. Cứ đứng dựa vào cửa như thế mà ngó anh.

Với chúng tôi, tháng trước tuyệt đối không phải là thời gian tốt đẹp, cho dù những ngày đó trời trong nắng ấm, gia đình đoàn tụ sum vầy.

Ngày ba tháng trước, đó lần đầu tiên tôi phát hiện Lý Việt ngoại tình. Hoặc nên nói là lần đầu tiên Lý Việt ngã bài với tôi. Cuối cùng anh cũng đưa tình nhân chưa quen được bao lâu đến trước mặt tôi, sau đó rất tỉnh táo nói với tôi, “Quy Vãn, anh và em ly hôn. Ly hôn thật.”

Và cách hai hôm trước khi xảy ra chuyện đó, tôi và anh cùng tham gia cuộc họp mặt bạn bè. Tôi lớn hơn anh hai tuổi, vì thế đa số bạn học của anh không biết tôi. Đang ngồi tán gẫu cùng vài cô người mẫu trong đám con gái, bỗng nhiên nghe một cô gái nói, “Nhìn kia, Lý Việt kia, là anh chàng đẹp trai nhất trường chúng ta đó.”

Tôi giễu cợt, “Đẹp trai thiệt, mà cô cũng làm mẹ rồi, đừng thèm thuồng vậy chứ.”

Cô gái đó dĩ nhiên không biết mối quan hệ giữa tôi và Lý Việt, “Anh ta đâu thèm để ý tôi. Người anh ta thích là Nặc Nặc, hoa hậu giảng đường một thời. Lúc ấy hai người còn thể thốt không lấy được đối phương quyết sẽ độc thân, thậm chí lúc đang yêu còn tính đến chuyện sau này rồi, sẽ sinh hai đứa con, con gái thì tên Lý Duy Nặc, con trai tên Lý Ngôn Nặc. Ý nói Nặc Nặc là người yêu duy nhất của Lý Việt. Làm cả khối con gái trong trường hâm mộ chết đi được. Lạ thật, hai người họ như hình với bóng, sao hôm nay Nặc Nặc không đi cùng Lý Việt thể nhỉ?”

Khuya hôm đó về nhà, lần đầu tiên tôi nổi khùng đánh Lý Việt tới bời. Tôi không quan tâm chuyện tình của anh, cái tôi quan tâm chính là tình cảm của anh đối với hai đứa con gái lại có hình bóng người khác. Hai đứa con gái cũng không cần tình thương vậy bản đó, hơn nữa, còn được đặt hai cái tên mang đầy lịch sử kia. Đêm đó, dựa vào võ Tae Kwon Do đã học, Lý Việt không biết chuyện gì hết bị tôi đánh lại nhéo rồi

cắn, toàn thân đầy vết tím tím xanh xanh. Đôi mắt Lý Việt đỏ lên, hỏn hỏn quát, “Quy Vãn, em là loại phụ nữ gì thế hả! Anh và em ly hôn. Em không phải là phụ nữ! Ra tay nặng như vậy.”

Tôi áp mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng cười. Chừng vài phút sau, đợi anh ổn định hô hấp rồi, lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, rồi gật đầu, “Được, chúng ta ly hôn.” Anh ngược lại sưng sờ.

Ngày hôm sau, nghe nói anh mất tập trung nhiều lần trong cuộc họp cấp cao, sau đó Chủ tịch công ty vô tình trông thấy mấy vết tím xanh trên cánh tay và xương quai xanh của anh, lúc đó còn khuyên nhủ anh sâu xa, còn trẻ nên kiềm chế một chút. Chuyện này thế mà lan nhanh ra khắp công ty, buổi tối lúc ăn cơm có mấy tổng thanh tra cấp cao cố ý điện thoại tới, cười hì hì hỏi: “Lý tổng, thành thật khai báo, tối qua mấy lần thế?”

Lý Việt nhận điện thoại trước mặt tôi. Đối với sự hiểu lầm của đồng nghiệp, anh không có giải thích, chỉ cười mắng vài câu. Sau khi cúp điện thoại thì sắc mặt liền thay đổi, không nói với tôi câu nào, vẫn tỏ thái độ nhu hoà thường ngày dứt hai cô công chúa nhỏ ăn hết cơm, sau đó giục hai đứa đi ngủ, anh mới nói, “Quy Vãn, chuyện ly hôn hôm qua em đề cập, anh nghĩ tới rồi.”

Anh chỉ nói là anh nghĩ tới rồi. Sau đó dẫn một cô gái tên Dương Manh xuất hiện trước mặt của tôi.

Đó không phải lần đầu tôi gặp Dương Manh. Nhiều lần trước đây, cô ta xuất hiện trước mặt tôi với thân phận là thư ký của Lý Việt. Và rất nhiều rất nhiều lần trước khi cô ta đến làm, tôi cũng đã gặp đủ loại thư ký như Trương Manh, Lý Manh. Cô gái Dương Manh này tuyệt đối không phải là người đẹp nhất đâu, nhưng cũng không phải là người duy nhất muốn quyến rũ Lý Việt. Lý Việt không bao giờ thích lãng nhãng trong chuyện tình cảm, phát hiện thư ký đã có lòng dạ khác thường sẽ sa thải ngay. Thế mà, bỗng có một ngày, Lý Việt nói với tôi, “Dương Manh hiện tại là bạn gái của anh. Quy Vãn, nếu em thật sự định ly hôn với anh, sau này tụi nhỏ sẽ gọi cô ấy là mẹ. Em cứ nghĩ kỹ đi.”

Trên thực tế tôi còn chưa nghĩ kỹ, Lý Việt đã nghĩ kỹ rồi. Đó cũng là lý do vì sao anh nói ‘ly hôn thật’.

Và sau hôm đó tôi và anh bỗng nhiên trở thành hai kẻ xa lạ. Anh quang minh chính đại hẹn hò bên ngoài, may là vẫn còn dè chừng cảm nhận của bọn nhỏ, không dám không trở về nhà ăn cơm chiều, cũng không dám đưa bạn gái về nhà. Đợi tối sau khi hai đứa nhỏ đều đi ngủ hết rồi mới ra ngoài, sáng sớm hôm sau sẽ trở về ăn sáng cùng con.

Tôi đã từng nhắc chuyện Nặc Nặc với Lý Việt. Anh không đề cập bất cứ điều gì về quá khứ của mình, chỉ trả lời rằng, “Anh chưa từng nghĩ tới cô ấy trước mặt hai đứa con gái.” Khoảng thời gian ngắn sau đó anh đã hút thuốc như điên, đến khi con gái nghe thấy mùi thuốc trên hai tay làm ho khan thì anh đột nhiên cai thuốc.

Lúc đó, tôi cũng bắt đầu dành hết thời gian cho việc buôn bán trên mạng của mình. Bắt đầu làm được đi lướt qua anh mà không nói câu nào. Trừ những lúc phải nói chuyện vài câu trước mặt con gái, thì những khi gặp mặt ngoài đường, chúng tôi như người xa lạ. Thậm chí không lâu sau đó tôi và anh đến tắm rửa đánh răng cũng cố gắng tránh gặp đối phương. Sau khi cùng dỗ con ngủ, hai người xoay đi lập tức trở nên xa lạ, ai nấy về phòng của mình. Trong lúc ngủ mơ màng có thể nghe thấy tiếng anh cầm chìa khóa đi ra ngoài. Sau đó là tiếng xe khởi động, chạy đi xa, rồi hoà vào sự tĩnh lặng của ban đêm.

3. Chương 3

Lý Việt nói, “Nếu biết em là người mạnh động, anh đã không lấy em. Dù cho anh có bị thất tình đau đớn, cũng không lấy một sư tử Hà Đông về hành hạ mình.” Ánh mắt của anh nhìn hung dữ, như muốn nuốt chửng cả xương tôi vào người. Nghe mẹ chồng kể, khi xưa Lý Việt rất hăm hở học hành. Kể từ sau khi chia tay, tinh thần anh sa sút không phanh, gia đình thấy anh như thế mới sắp xếp cho anh coi mắt, nhưng anh không chịu đi, sau đó còn nói thẳng là không có thời gian yêu đương, muốn tìm đại một người có thể kết hôn. Rồi khi coi danh sách những người coi mắt, anh chỉ vào tên tôi và nói, “Ninh Quy Vãn, Ninh Quy Vãn. Cái tên này nghe dịu dàng hiền thực, lại rất thơ mộng, người thật chắc cũng như thế. Nếu như muốn tìm

người kết hôn, vậy chọn cô ấy đi. Phụ nữ như thế mới yên tâm, hơn nữa chắc chắn không kiểm soát con. Chính xác.”

Thật không may, khi biết được câu chuyện này cũng là lúc hai người cầm giấy chứng nhận kết hôn trên tay. Thật không may hơn nữa, là tôi lớn hơn anh hai tuổi, con gái đã ra khỏi cửa thì không thể nào trả lại. Lúc ấy Tô Dục Mân cũng vừa bỏ tôi, tôi nghĩ, thôi thì, cứ vậy mà tiến tới.

Ngày kết hôn, tôi nhìn lên bầu trời xám xịt, tôi thấy đàn chim đang bay về tổ. Cố ngẩng mặt lên, ánh mắt dõi theo đàn chim đang bay lượn trên trời, đơn giản chỉ muốn giấu đi đôi mắt đã ngấn nước. Cứ vậy mà tiến tới, cứ vậy mà tiến tới thôi. Tôi lại tự nhủ với bản thân mình, rồi chợt mở bừng mắt, cầm bộ lễ phục trên tay, đi đến chỗ người nào đó.

Nghe nói ngày kết hôn là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của Lý Việt. Ngày ấy đúng thật là ngày lành để kết hôn. Ánh mặt trời chiếu rọi xuyên qua tầng mây màu xám, tất cả mọi thứ nhuộm vàng trong thứ ánh sáng của hào quang, cứ như một giấc mơ vậy. Hai bên gia đình tươi cười sáng lạn, bên tai ngập tràn những từ ngữ như ‘smile’, ‘cheese’ cùng tiếng tách phát ra từ máy chụp hình. Tôi lén lau nước mắt, sau đó mỉm cười, bước từng bước trên thảm đỏ, cánh hoa phiêu du dưới chân, trong tiếng vỗ tay rần rần của khách mời ngồi hai bên, tôi cười như không cười đứng đối diện với người sẽ là chồng của mình.

*** Smile và Cheese: trong bản raw lần lượt là ‘ (tián qī- điền thất) và ‘ ’ (qié zi- quả cà), khi chụp hình, ngta hay nói hai từ tiếng hoa này thay cho cụm “smile” và “cheese” ý nói ‘cười lên nào’.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Lý Việt. Chính trong hôn lễ của chúng tôi, chính trong lời chúc phúc của mọi người, chính trong tình huống người trong cuộc đứng dừng.

Hôm đó, Lý Việt mặc bộ âu phục cũng chẳng khác thường ngày là bao. Điều khác biệt duy nhất là trước ngực cài thêm một bông hoa màu đỏ. Đứng dựa vào chiếc xe hơi ở dãy khách khứa phía cuối cùng, anh đẹp trai đến nỗi làm hô hấp tôi rối loạn trong chóng vánh. Đôi mắt rõ ràng đang thất thần, phiêu du tận nơi nào, hai tay dút trong túi quần Tây, đôi môi mỉm cười lại phẳng phất chút giễu cợt.

Tôi đi đến trước mặt anh. Hai người tôi nhìn anh anh nhìn tôi suốt năm giây, rồi anh mới vươn tay, “Xin chào, anh là Lý Việt.”

“Ninh Quy Vãn.” Tôi cũng vươn tay, lịch sự chào hỏi anh.

Bên cạnh có người trêu ghẹo, “Cô dâu chú rể khách sáo thế, cứ làm như mới gặp không bằng.”

Thật ra họ nói đúng rồi đấy. Từ sau khi xác định đối tượng kết hôn, cả hai bên cha mẹ năm lần bảy lượt sắp xếp cuộc hẹn cho chúng tôi. Sắp xếp tổng cộng 15 lần, mà không phải anh gọi điện thoại nói phải đi đâu đó bàn chuyện làm ăn, thì cũng là tôi nói với anh là phải đi mua sắm quần áo với bạn bè. Không phải viện cớ không đi đâu, có lần tôi đứng dưới đu quay, gọi điện thoại cho anh, “Lý Việt, hôm nay, mẹ em kêu ra ngoài hẹn hò với anh. Em bị say xe, không muốn tới, cho nên định đi công viên giải trí đến năm giờ chiều về báo cáo.” Lý Việt tán thành trong điện thoại, “Thế thì quá tuyệt rồi còn gì, vậy anh có thể đi đánh golf với bạn anh rồi.” “Vậy anh phải nhớ đừng về nhà trước năm giờ đấy.” “Biết rồi. Chúng ta gặp lại trong hôn lễ.” Mà trong sự thờ ơ của hai chúng tôi, hai bên cha mẹ còn tưởng tình cảm chúng tôi phát triển rất tốt, còn định sẵn ngày cưới.

Đêm tân hôn, tôi và Lý Việt nằm trên giường đưa lưng về phía nhau. Mạnh ai nấy chìm trong thế giới riêng của mình. Mãi đến khi hừng đông loé tia nắng đầu tiên, Lý Việt mới quay người nhìn tôi, cất giọng nói khàn khàn: “Quy Vãn, đúng không?”

“Ừm, Ninh Quy Vãn.” Tôi bình tĩnh trả lời, “Anh tên Lý Việt, sinh ra ở Quảng Đông hả? Em lớn hơn anh hai tuổi, sau này anh cứ gọi em là ‘chị Quy Vãn’ ”.

“Ninh Quy Vãn.” Anh tự động loại bỏ câu nói kế tiếp của tôi, “Em nhìn xem trời sáng rồi.”

“Phải, đúng vậy.” Tôi nhìn sắc trời, “Trời đã sáng.” Bỗng nhiên đâu đấy một nỗi phiền muộn vu vơ trào dâng.

Lý Việt một tay chống đầu, cười nhẹ một tiếng. Bỗng nhiên thấp giọng nói, “Em xem chúng ta làm gì cần làm hết rồi.”

“Đúng vậy, làm gì cần làm hết rồi.” Tôi gồng hai tay lên đầu, hai người không quen biết bỗng nhiên kết hôn, chẳng biết mai đây rồi sẽ ra sao.

Lý Việt bỗng nhiên dịch sát một chút, đôi mắt hơi loé sáng, giọng nói càng khàn đi hơn, “Đã làm hết rồi, thì cho ‘hết’ luôn đi.”

Tôi thoáng bàng hoàng, chưa hiểu những gì anh nói cho lắm, chỉ cảm nhận được hơi thở của anh mang theo cảm giác mát lạnh. Sau đó nhìn thấy môi của anh nhếch lên thành hình vòng cung rất đẹp, sáng bừng cả khuôn mặt.

Điều anh không ngờ, chính là anh muốn kết hôn với một cô gái dịu dàng không quản lý anh, thế nhưng Ninh Quy Vãn tôi không chỉ là người thích xen vào chuyện người khác, bụng dạ chẳng những hẹp hòi mà còn có thù tất báo.

Còn điều tôi bất ngờ, chính là tôi chẳng qua muốn sống một cuộc sống yên ổn đạm bạc, thế mà lại tìm một người đàn ông ghiền ăn đòn hơn cả Tô Dục Mân.

Mà cái người cần ăn đòn ngay lúc này đang đưa cái mặt muốn ăn đòn ra, hung dữ nhìn chằm chằm vào tôi. Ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao sắc bén, cắt mặt tôi đến đau nhức.

“Ninh Quy Vãn, em nói thật đi, rốt cuộc chuyện ly hôn có phải liên quan cái tên hèn hạ kia không?” Anh khư khư muốn biết sự thật.

“Có thể là bất cứ ai.” Tôi xoa xoa hai bên trán, “Nhưng không phải anh ta.”

Lý Việt chững người, thoát cái cả người trầm tĩnh lại, mắt cũng nhu hoà hơn khi nãy, nhưng vẫn lạnh lẽo như màn đêm buốt giá. Anh còn giơ hai chân lên, gác lên trên bàn sách, lúc này mới ừ gợn một tiếng.

“Nhưng thỏa thuận ly hôn của chúng ta sẽ không thay đổi về việc giám hộ con gái.” Tôi kiên trì.

Qua một lúc lâu, anh mới lại ừ một tiếng. Mắt bắt đầu díp lại.

Tôi đá đá anh, “Anh tối nay không đi gặp Mạnh Mạnh của anh à?”

“Đừng ồn.” Lý Việt xoay mặt đi, kéo mền lông đắp kín bụng, “Anh vẫn thích nắm trọn trong tay.”

Tôi không hiểu ý Lý Việt là gì, nhưng nói xong câu đó, ngay cổ anh đã đỏ rần.

*** Câu nói này của LV lúc mình edit cũng k hiểu anh ta mún nói gì, nhưng đến khi đọc 1 truyện khác có cảnh H, nữ chính hỏi ngực cô ta có nhỏ k, nam chính bảo là tạm được, nữ chính mới nói ‘không phải đàn ông thích nắm thứ không vừa tay sao’, nam chính đáp ‘anh thì thích nắm trọn trong tay’ =>)) Câu này LV nói ý bảo ngực của Dương Mạnh dù 34c là ngực to nhưng anh ta vẫn thích ngực của QV hơn, nắm vừa trong tay :p

Ngày hôm sau tôi bắt đầu về trễ. Đến sáng vừa mở cửa phòng đi ra, thấy Lý Việt đang nửa ngồi trước sofa, nở nụ cười đúng chuẩn một người cha gương mẫu, lau mặt cho hai cô công chúa nhỏ.

“Mẹ, chào buổi sáng. Chúng con yêu mẹ.” Duy Nặc và Ngôn Nặc cùng cười ngọt ngào, vẫy tay chào tôi. Tôi bước tới hôn hai đứa, rồi mới đi rửa mặt, Lý Việt thì đã ngồi vào bàn ăn sáng. Trái ôm phải ấp hai đứa nhỏ, dụ bọn nhóc ăn cơm. Duy Nặc và Ngôn Nặc bị chiều đến sinh thói quen xấu, cứ ăn mỗi muỗng cơm là phải ngước lên nhìn ba của chúng, nghe ba khen một câu rồi mới chịu ăn tiếp. Tôi bưng ly sữa sáng đứng một bên, Lý Việt không khen ‘con gái cưng ngoan quá’ thì cũng ‘con gái cưng xinh đẹp quá’, tôi chợt lo lắng liệu sau này bọn nhỏ có chịu nghe lời tôi hay không.

Ăn cơm trưa xong Lý Việt đi làm, anh lắc lắc chìa khóa xe trước mặt tôi, “Gần đây em không phải tính tự lực cánh sinh sao, nói gì mà tìm việc làm sau này tự nuôi mình. Thế hôm nay có muốn anh tiện đường đưa em đi phỏng vấn không?”

“Không cần, hôm nay không có phỏng vấn.” Tôi dọn dẹp bàn ăn, “Nay em dẫn tụi nhỏ đi Di Viên. Hôm qua ba gọi nói nhớ hai đứa cháu.”

Lý Việt ừ một tiếng, “Vậy anh chở ba mẹ con đi.”

“Tiểu Trần chở tụi em được rồi.” Tiểu Trần là tài xế gia đình, mặt búng ra sữa, tụi nhỏ rất quý cậu ta.

Lý Việt lại không để ý tới tôi, cười ôm lấy hai cô con gái, “Cực cưng, ba thay quần áo đẹp cho tụi con nha, lát nữa chúng ta cùng về nhà ông nội.”

Ngồi trên xe, tôi hỏi Lý Việt, “Anh không đi làm có sao không?”

Thái độ làm việc của Lý Việt rất nghiêm chỉnh và nguyên tắc. Lúc mới kết hôn anh đang giữ chức Phó giám đốc bộ phận tiếp thị, làm việc suốt ngày đêm cứ như bông vụ, thậm chí có khi do chịu áp lực công việc khiến mất ngủ về đêm. Tận mắt chứng kiến anh từng bước tiến lên cao suốt bốn năm, tất cả phương diện từ tài chính đến kinh nghiệm sống đã khá hơn rất nhiều, dù rằng nhàn rỗi thêm đôi chút, nhưng tới tận bây giờ cũng chưa từng vô cớ bỏ việc.

“Tính vào ngày nghỉ rồi.” Lý Việt thờ ơ đáp, “Với tư cách cổ đông lớn, cũng phải có chút quyền lực chứ.”

Di Viên là một biệt thự yên tĩnh và rộng rãi. Khi chúng tôi tới nơi, ba mẹ hai bên đều có mặt đầy đủ. Hai ông bố thì ngồi chơi cờ vua, còn hai mẹ đang uống trà tán gẫu. Người giúp việc lần lượt đem món ăn vặt ra. Lý Việt vốn đi ở phía trước, xem xét cục diện trước mắt, bỗng nhiên bước chậm lại, nói khẽ với tôi, “Tính táo một chút. Nhìn có vẻ nghiêm túc đấy.”

Quả nhiên rất nghiêm túc. Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc được người giúp việc và hai y tá tạm thời vừa được thuê dẫn ra chỗ khác, ông Lý bảo Lý Việt ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, “Con trai, nghe nói con và Quy Vãn đang làm đơn ly hôn phải không?”

“Ai nói vậy ” Lý Việt nhướn mày, tỏ vẻ ngạc nhiên, “Không có chuyện này.”

Cha mẹ hai bên nhìn nhau. Tôi trịnh trọng nói thêm, “Con của tụi con cũng ba tuổi rồi, ly hôn để làm gì? Tụi con còn định sinh thêm một đứa nữa mà.”

Ánh mắt mấy ông bố bà mẹ đã hiện lên ý cười. Lý Việt không nhìn tôi, đang uống trà, bỗng nhiên bị sặc một cái.

Ông Ninh thăm dò, “Thật không có chuyện động trời đó? Nghe nói Lý Việt con và cái cô Manh Manh gì đó đi kể nhau sáo rập, hơn nữa nghe luật sư của con nói rằng con kêu cậu ta làm đơn thoả thuận ly hôn gì đó mà?”

Bà Lý tiếp lời, “Tiểu Việt, nhiều tối gọi cho con, dì Lý của tụi con nói con đi ra ngoài rồi. Có phải con bắt chước học đòi gì bên ngoài không?”

Lý Việt bực tức chen ngang, “Ba mẹ, các người muốn gì nữa đây! Đã nói không có chuyện này rồi mà.”

Ông Lý hừ một tiếng.”Không có thì tốt. Chúng ta là gia đình trí thức, con đừng ỷ lãn lộn vài năm trên thương trường, có tiền trong tay, học theo đám bạn bè xấu mà lăng nhăng mè nheo bên ngoài. Nếu thật có chuyện này, ba sẽ từ con luôn.”

Sau đó lại chuyển hướng sang tôi, “Quy Vãn, không phải ba muốn nói con. Con phải quản lý Tiểu Việt chặt hơn, thằng nhóc này từ nhỏ đã ngang bướng, cứ gây phiền phức khiến người ta lo lắng.”

Tôi đương nhiên dạ dạ vâng vâng. Lý Việt cũng không cãi lại lời nào, chỉ mượn cơ hội công ty có việc phải đi, đến tôi anh cũng chẳng thèm đoái hoài, tự mình lái xe đi. Dưới ánh mắt dò xét của ba mẹ, tôi nở nụ cười nhả nhẹn hiền thực tiễn anh ra xe, ngay lúc cửa xe đóng lại chớp nhoáng, anh cười lạnh với tôi, thốt một câu “tự lo lấy thân” rồi lái xe đi nhanh.

4. Chương 4

Tôi ở lại Di Viên hai ngày. Đi dạo phòng sách trước kia của Lý Việt, tìm vài quyển coi vô tình lật được một vài quyển tạp chí nổi tiếng. Điều khiến tôi sửng sốt là hình bìa tạp chí lại là Lý Việt. Lý Việt cười nhiều kiểu trên bìa tạp chí, đáng cười khá là lãng tử, đôi mắt chuyên chú có thần, không hề có chút lạnh

lẽo, như viên kim cương đen rạng rỡ tỏa sáng. Tài trái của Lý Việt trong mỗi hình bìa trên tạp chí đều có đeo khuyên tai kim cương, ăn mặc trẻ trung giản dị, trông rất bắt mắt.

“Mấy cái này chụp lúc Tiểu Việt còn đang đi học. Khi đó rất nhiều tạp chí mời nó làm người mẫu trang bìa.” Tiếng ông Lý vang lên sau lưng, “Con thích thì cứ đem về coi.”

Tôi đang định từ chối, đột nhiên thấy một quyển tạp chí bị hở một góc. Nhẹ tay lật ra, một tấm hình rớt ra từ bên trong.

Hình nền bảo vệ điện thoại của Lý Việt là ảnh chụp một cô gái.

Anh đã đổi rất nhiều điện thoại. Mỗi lần vừa ra kiểu mới, điện thoại di động của anh cũng đón nhận số phận bị thay thế. Mà mỗi một điện thoại, đều cài rất nhiều hình nền mấy cô nàng xinh đẹp. Những cô gái đó tuy đều vô danh nhưng quả thật rất xinh đẹp. Giờ phút này tôi cầm tấm hình trong tay, nhớ lại, chợt nhớ tới hình nền bảo vệ điện thoại di động của anh dù đổi tới đổi lui vẫn chỉ cùng một cô gái, mà hình cô gái đó được anh cài làm hình nền, bị Lý Việt khéo léo che dấu trong khung hình rất nhiều cô gái đẹp, vì thế không làm người khác để ý.

Phải vất óc che dấu như thế, quý trọng đến cài làm hình nền như vậy. Cài đến tận bây giờ— quá khứ anh lưu giữ sâu tận trong tim cho đến tận bây giờ.

Tôi nghiêng ngẫm nhìn mặt sau của tấm ảnh, hai chữ được vẽ in nghiêng: Ân Nặc.

Cái tên bao bọc trong hình trái tim, bên cạnh trái tim, lại dán hình mặt người. Lý Việt và cô gái đó mặt kề mặt, cười đến không biết Tổ quốc.

Gặp lại Tô Dục Mân đã là nhiều ngày sau đó.

Cụ thể là bao nhiêu ngày, tôi cũng không nhớ rõ lắm. Bởi vì tôi chợt không nhớ nổi lần gặp trước đó với anh ta là lúc nào. Chỉ nhớ rõ ngày đó trong quán Starbucks, bắt gặp Dương Manh đi bên cạnh Lý Việt, cô ta có một đôi mắt xinh đẹp, và trẻ trung.

Đạo gần đây tôi thường la cà trên mạng tìm nhà. Giá nhà tăng vọt đến phát sợ, đến nỗi tôi cũng phải hoa mắt. Dựa vào thu nhập của cửa hàng trên Taobao cùng chút tích góp vài năm lúc vừa tốt nghiệp, đặt cọc mua trả góp chắc không thành vấn đề. Cũng may cửa hàng trên Taobao năm nay đã có chút danh tiếng, có không ít khách quen, đơn đặt hàng càng ngày càng nhiều hơn, sau này tiền trả góp hàng tháng cũng đỡ lo.

Giọng Tô Dục Mân trong điện thoại nghe có chút xa xôi, như có cả biển rộng mênh mông ngăn chắn ở giữa, tạo cảm giác lạ lẫm cho tôi.

“Quy Vãn, có hứng thú mua nhà không? Anh có một người bạn làm bên bất động sản, gần đây bán một số nhà giá rẻ, có để cho anh một vài căn.”

“Có phải anh biết chuyện gì rồi không?” Trong lòng tôi hơi cảnh giác. Ngay đến Lý Việt còn không biết tôi đang tìm nhà, Tô Dục Mân sao lại. . .

Tô Dục Mân cười đến run bần bật bên kia điện thoại, “Quy Vãn, không cần đề phòng thế đâu. Anh cái gì cũng không biết, chỉ muốn giúp bạn bè thôi. Anh ta đang gặp vấn đề tài chính, thấy giới thiệu đã lâu mà chưa bán được bao nhiêu căn, anh ta gấp đổ mắt, nên mới gọi anh nhờ giúp đỡ chút. Anh thấy thế nên hỏi thử xem em có muốn mua một căn nhà tươi tốt không thôi mà.”

“Để em suy nghĩ lại.” Nói là suy nghĩ, nhưng hề nghĩ đến cái mác ‘giá rẻ’ của nó, tôi học tốc soạn đồ đạc đi ra ngoài.

Tô Dục Mân nói nhà giá rẻ nằm ở vùng ngoại ô, lúc tôi chạy đến đó, Tô Dục Mân đã chờ sẵn ở cổng cư xá. Người sao cách ăn mặc nấy, động tác giơ tay nhắc chân nhìn đâu cũng thấy ưu nhã hào hoa.

“Em đến rồi à?” Anh ta thấy tôi, mỉm cười, giày da giẫm lên miếng thuốc đang hút dở, đắn đo cả buổi, anh ta mới nói, “Đi thôi, anh dẫn em đi xem nhà.”

Tôi đi vào, mới nhìn khu nhà giá rẻ đã biết không rẻ tí nào rồi. Trong cư xá có sân đánh gôn, phòng tập thể thao, tiệm bi-a, quán cà phê, khu giải trí, công viên âm nhạc lớn, còn có cả bể bơi. Thiết bị hàng đầu,

hơn nữa toà nhà bán hoặc cho thuê này nhìn từ ngoài đã nghe hơi hướm mùi tiền, không chỉ đẹp đẽ, rực rỡ và xa hoa mà trang trí còn đậm chất nghệ thuật.

Tô Dục Mân đi phía sau tôi, khoan thai theo sát bước chân của tôi, thậm chí tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta, phiêu diêu nhẹ nhẹ quanh mái tóc và ót tôi.

“Anh giỡn kiểu gì vậy?” Tôi tức giận, “Đây mà là nhà giá rẻ sao? Rảnh quá lấy em làm trò đùa chứ gì.”

Tô Dục Mân cười, thông dong nói cái giá niêm yết. Sau đó mới lấy ra một cái chìa khóa, tay chỉ vào căn nhà, “Không muốn vào xem chút sao? Trang trí nội thất bên trong rất đẹp.” Nghe anh ta nói giá niêm yết làm tôi sững cả người. Đứng đực ra nhìn cả buổi không phản ứng, “Sao giá thấp quá vậy?”

Anh cười nhìn tôi, “Giá nhà này là thế mà, nhà bình thường thì tiền gấp đôi. Bộ em không biết sao? Đi thôi, vào trong xem thử.”

Căn hộ chúng tôi xem chính là căn hộ duplex riêng biệt. Kiến trúc đẹp và không gian tinh tế, lầu trên lầu dưới cộng lại cũng khoảng 130 mét vuông, cửa sổ sát đất to, nằm đối diện với cánh rừng ngoại ô nổi tiếng của thành phố, tận dụng được ánh sáng tự nhiên.

*** Căn hộ duplex: Duplex hay duplexhouse có thể hiểu theo 2 cách: căn nhà ngăn cách bằng bức tường ở giữa thành 2 căn hộ riêng biệt hoặc căn hộ 2 tầng với mỗi tầng có thể đóng vai trò là 1 căn hộ hoàn chỉnh

Tôi hỏi Tô Dục Mân, “Thật sự có thể mua với giá đó sao?”

Tô Dục Mân ‘Ừ’ một tiếng, thất thần tựa vào cửa sổ, mắt nhìn về nơi xa xa. Một lúc lâu sau mới định thần lại, “Hả?”

Không đợi tôi nói, anh liền à một tiếng, vẻ đã hiểu ra, “Đương nhiên là thật. Anh cũng mua một căn đối diện căn của em, để khi nào nghỉ phép thì đến ở.” Anh chỉ đại một căn, “Vừa mới giao tiền thôi, chưa làm thủ tục xong. Nếu mà em mua căn này, anh tiện thể làm giấy tờ dùm em luôn.”

Tôi hơi do dự. “Anh. . .”

“Anh đã nói, để nghỉ phép thì đến ở.” Anh hạ thấp giọng, “Anh chưa chắc đã ở đây thường xuyên.” Ngập ngừng đôi chút, “Cho nên, em không cần lo hằng ngày thấy bản mặt đáng ghét của anh.”

Trước khi tôi nói điều gì, anh bỗng nhiên quay người, bước nhanh rời khỏi.

Có một ngày, đang lúc ăn cơm Lý Việt bỗng nói với tôi, “Sao anh thấy đồ đạc ở nhà ngày càng ít đi thì phải? Thấy trống trải một chút.”

Sự nhạy cảm của anh khiến tôi phải bái phục. Tôi lục tục dời một ít đồ đạc của mình ra ngoài, mà mỗi lần dọn đi, thường trùng hợp lúc anh đã ra ngoài. Tôi nghĩ không biết có nên nói sự thật với anh hay không.

“Lý Việt.” Tôi hỏi. “Lần trước nói. . .” Gặp hai đứa con gái đều buông muống xuống, nhìn qua tôi, tôi khéo léo lựa lời, “Đơn thuần thuận đó, anh làm xong chưa?”

Lý Việt mới đưa miếng thịt băm hương cá tới miệng, nghe vậy liền yên lặng nhìn tôi vài giây, rồi bỏ thịt băm lại vào chén, “Không nhanh vậy đâu. Trương Bác Đào bị anh sa thải rồi, bữa giờ vẫn còn tuyển luật sư. Tuyển được rồi tính tiếp.” Trương Bác Đào là luật sư tư nhân mà anh tin cậy. Chắc là Lý Việt ghét anh ta leo mép trước mặt ba nên mới đuổi việc.

“Thế nào, nôn nóng lắm à?”

“Bình thường thôi.” Tôi lấy xương đầu cá ra cho hai đứa nhỏ, “Chỉ thấy dùng dằng dây dưa hoài mất thời gian thôi. À phải, gần đây em có mua một căn hộ, ở ghềnh Lục Thủy.”

Lý Việt nói câu “ba yêu con” với hai đứa nhỏ, rồi mới trả lời tôi, “Toà nhà bên đó bán hay cho thuê? Lần trước coi tờ rơi giới thiệu, thấy cũng được, đang tính mua cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một căn. Em mua bao nhiêu thế, nếu mà mua cho tụi nhỏ, mua hai căn duplex là được rồi, dù gì sau này hai đứa nó cũng không thường ở. Còn nếu mua cho cả nhà ba người chúng ta, phải mua nhà lớn đấy nhé. Tốt nhất anh và em mỗi người một phòng sách, rồi phòng cho hai cô công chúa nữa, phòng lớn tí, để hai cô công chúa ngủ riêng.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh. Không nghĩ tới Lý Việt lại tự tính luôn phần anh, bộ anh định sau khi ly hôn còn dọn đến sống với chúng tôi ư?

“Em chỉ mua một căn hộ. Nhưng không tính phần anh trong đó.” Tôi cắt ngang.

Lý Việt bỗng nhiên im phắc. Sắc mặt đột ngột trở nên khó coi. Nhìn tôi đăm đăm suốt cả buổi, cuối cùng không hề nói gì, dẫn hai đứa con gái trở về phòng.

“Ba ơi, con chưa ăn no.” Hai đứa đều không chịu đi theo.

“Đừng ồn nữa.” Hiếm khi thấy Lý Việt quát lớn với hai con gái, mặt hai đứa nhỏ bỗng dưng buồn xo. Tôi lo lắng, vội dọn dẹp chén đĩa, rồi đi nấu hai phần canh hạt sen, lấy chén nhỏ mua riêng cho Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc để đựng, rồi bưng vào phòng chúng.

Lý Việt nửa nằm trong phòng ngủ chơi game online. Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc mỗi đứa ôm một bịch đồ ăn vặt ngồi cạnh anh nhìn màn hình không chớp mắt, thỉnh thoảng hô hào lên mấy tiếng, trông rất phấn khởi.

“Đừng chiều hư tụi nhỏ. Với lại, đồ ăn vặt không tốt đâu.” Tôi nói với cái ót Lý Việt.

“Mẹ, ” Ninh Ngôn Nặc cười khanh khách ôm bịch khoai tây chiên đưa cho tôi, “Ba nói đây là phần thưởng cho mẹ đó.”

Tôi kêu hai đứa tới ăn canh hạt sen, Lý Việt lại giành trước, uống cái đã sạch chén, sau đó hậm hực ra lệnh đuổi khách, “Lâu lâu ăn đồ ăn vặt coi như giải trí, em quản con anh nghiêm khắc quá chi vậy. Không có việc gì đừng quấy rầy cha con tụi anh bồi dưỡng tình cảm.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên có ngọn lửa bập bùng, tôi thật sự rất muốn rút gậy lột da người đàn ông này. Vì vậy tôi kêu, “Lý Việt”.

Lý Việt không trả lời tôi, tay chỉ ấn phím dừng lại.

Tôi nói, “Ân Nặc thật xinh đẹp.”

Lý Việt quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng liếc tôi. Sau đó như không có việc gì xoay người, không bao lâu tiếng bàn phím dừng dừng vang lên, tiếng sau dữ dội hơn tiếng trước. Tôi lặng lẽ nhìn bóng lưng của anh thật lâu, mới nhếch môi, mở cửa đi ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài, đột nhiên cảm giác được tim đập thành thịch, thất lại đón đau. Một góc trong tim tôi khó chịu vô cùng.

5. Chương 5

Lúc khuya, Lý Việt gõ cửa phòng ngủ tôi râm râm. Anh mặc áo ngủ, tóc vẫn lấp lánh những giọt nước chưa khô, đai lưng của áo ngủ không có cột chặt, thế nên toàn bộ nửa người trên đầy nam tính lồ lộ chói cả mắt, tay dút vào túi áo ngủ, còn mang cả dép ngược nữa, có vẻ như anh vẫn chưa phát hiện ra. Hai mắt anh nhìn tôi sâu xa.

Tôi để anh vào phòng, “Trễ rồi, có chuyện gì vậy?”

Anh trở tay đóng cửa lại, giọng điệu khá nghiêm túc, “Làm sao em biết Ân Nặc, ai nói cho em biết?”

“Thì sao, ” tôi vừa cười khiêu khích, vừa khoác thêm áo, mở đèn áp tường màu vàng nhàn nhạt, để mắt không quá khó chịu, “Nhắc tới người trong lòng anh, làm anh bực bội à?”

“Rốt cục là ai đã nói em biết?” Anh nhắc lại. Vẫn tỏ thái độ gàn bướng, không có được kết quả tuyệt không cam tâm.

Tôi kéo tủ ở đầu giường ra, cầm đồng tạp chí hất cầm đưa cho anh.

Sau một lúc, Lý Việt cầm chồng tạp chí trong tay, khi thì lật tạp chí vùn vụt, khi thì nghiêng mắt băng qua nhìn tôi. Tôi tự dưng không thấy buồn ngủ nữa. Kéo màn cửa sổ ra, đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía Lý Việt, nhìn dòng xe đã thưa thớt dần, nhưng ánh đèn đường vẫn rực rỡ chiếu sáng. Đằng sau bỗng nhiên có tiếng ‘bịch bịch’, không cần quay đầu lại tôi cũng đoán được chắc hẳn những quyển tạp chí trên tay Lý Việt đã rơi xuống đất, tôi nghĩ, anh nhất định đã lật tới chỗ tấm hình cũ đó.

“Lý Việt.” Tôi nhìn cảnh ban đêm ngoài cửa sổ, nhỏ nhẹ nói, “Giống như hình nền bảo vệ điện thoại vậy, cuộc sống của anh luôn vội vàng tất bật, càng không ngừng thay đổi, ngập trong vàng son, sống hưởng thụ, và thoải mái. Thế nhưng những năm tháng trong cuộc sống của anh, mãi mãi đều có hình bóng của cô ta. Dù chỉ trong vài giây mà thôi, nhưng đủ để lấp đầy khoảng trống mong nhớ của anh. Em chỉ muốn hỏi anh, đến giờ anh vẫn còn yêu cô ta sao?”

Lý Việt không có trả lời. Hơi thở của anh nghe rất nặng nề.

Tôi mỉm cười, “Lý Việt, khi mọi thứ đã lụi tàn, hoài niệm những thứ không thể, anh không thấy khổ ư?”

Giọng nói Lý Việt khàn đi, trầm thấp cất tiếng, “Em ngủ sớm đi, anh về phòng trước.”

Tôi đột nhiên quay lại. Trong giây phút chóng vánh ấy, anh không kịp che dấu cảm xúc của mình. Đôi mắt luôn lạnh lẽo không biết đã lóng lánh nước từ lúc nào, nhưng vẫn quật cường không hề chảy xuống. Anh vò tấm hình trong tay, ánh mắt còn lạnh hơn ngày thường, môi nhếch lên, cứng đầu như một cậu trai mới lớn, chỉ muốn vò nát và nát bầy tấm hình đó. Mà đôi mắt ấy, khi nhìn vào mắt tôi, lại ngập tràn giá lạnh.

“Em tự dưng rất muốn đánh anh.” Tôi nhìn anh và nói.

“Ninh Quy Văn, em mà làm vậy chúng ta lập tức không còn quan hệ gì hết,” Lý Việt lập tức dãn nước mắt, anh giễu, “Để xem em còn thích xen vào chuyện người khác không.”

Tôi nhào tới. Ngay lúc này, trong đầu tôi chỉ vờn vờn một ý nghĩ, chính là giết anh, và giết anh. Như anh đã vò nát tấm hình trong tay anh vậy, xé xác anh không thương tiếc.

Lần thứ hai đánh Lý Việt, cũng vẫn bởi vì cái bóng của người phụ nữ mà tôi chưa lần nào gặp mặt.

Làm vợ chồng với Lý Việt bốn năm, sinh cho anh hai đứa con. Lúc kết hôn tôi đã từng nghĩ, cứ như vậy tiến tới, gả cho anh, sau đó sống hoà thuận yên bình qua ngày, không nghĩ đến chuyện quá khứ nữa, cũng không cần biết tương lai sẽ thế nào. Suốt bốn năm qua, tôi đặt hết tình cảm và suy nghĩ lên người Lý Việt. Dù những cô gái như Manh Manh kéo đàn đeo bám quanh Lý Việt, tôi không phải không nhìn ra những cái liếc mắt đưa tình rành rành của mấy cô gái đó, tôi chỉ tin rằng anh là một người đàn ông ngoại trừ sự nghiệp và con gái thì không đeo bông gọt gì cả. Song, có một ngày, tôi chợt phát hiện người đàn ông này không để ý những cô gái đó, không phải bởi vì sự tự kiểm chế của anh, mà là bởi vì trong lòng anh luôn có hình bóng của một người phụ nữ. Người đó chiếm lấy tâm trí anh mỗi khi anh đọc sách, chiếm giữ năm tháng tuổi xuân làm người mẫu tạp chí của anh, và rồi cả sau này, xuất hiện trong bất cứ ngõ ngách cuộc sống mới của anh, tên của con gái cũng đặt bởi vì cô ta, kiểm chế tình cảm cũng bởi vì cô ta, ngay đến hình nền bảo vệ điện thoại cũng là cô ta, cả gương mặt đẹp nhưng lạnh lùng bị thời gian tô vẽ thêm xa cách, cũng chính vì cô ta. Tôi chợt nhớ lại cô gái Manh Manh dù ít hay nhiều cũng có nét giống cô ta, thực tế đôi mắt nhỏ đẹp của cô gái tên Dương Manh kia chính là bản sao của cô ta. Còn tôi thì sao, là ai chứ?

Tôi nghĩ sẽ cùng anh sống hạnh phúc hết đời. Tôi nguyện xem hôn nhân của mình như một vở kịch. Đến cuối cùng tôi cũng chỉ là một người thừa trong cuộc sống của anh.

Tôi cũng có tuổi thanh xuân quý giá của mình, tại sao phải lãng phí vô ích !

Tôi càng nghĩ càng thấy tức, móng tay cào sâu vào thịt của anh.

“Lý Việt, hoá ra máu của anh cũng màu đỏ cơ đấy. Thế tình cảm của anh màu gì?” Tôi hỏi. “Đồ chết bầm từ đầu đã không có ý định sống suốt đời với tôi, vậy tại sao lúc trước lại đùa bỡn tôi? Đàn ông ly dị vẫn tươi như hoa, còn tôi thiệt thòi quá rồi, tôi hôm nay không đánh đũa hoa như anh héo đến tàn tạ, tôi thật có lỗi với bốn năm này của bản thân.”

“Em đúng là người phụ nữ đanh đá.” Lý Việt kiên nhẫn con gái đang ngủ say ở phòng bên, sợ đánh thức hai tụi nó, cho nên tiếng nói dè rất nhỏ, mắt đỏ lên, đau đến phải há miệng xuyết xoa, không chút nghĩ ngợi

chống lại cánh tay của tôi. Tay không đánh được, thì tôi dùng miệng, hàm răng ngoạm lấy vai của anh. Tiếp đó anh giữ chặt luôn cánh tay kia của tôi.

Tôi cắn lên cổ của anh, lỗ tai của anh, mặt của anh, xương quai xanh của anh. Mấy chỗ mẫn cảm này đương nhiên không có máu, nhưng cũng không thể để anh được lợi. Tôi chính là muốn anh biết đau, muốn anh đau đớn, thì tôi mới hả giận. Cho nên lúc cắn nhất định phải để lại dấu răng.

“Phụ nữ đáng ghét. . .” Lý Việt vẫn còn mắng, nhưng giọng nói đã yếu ớt hơn rồi. Sau đó tôi phát hiện có điều gì đó là lạ.

Trên người của anh, những chỗ bị tôi cắn bỗng nhiên nóng hổi, cơ thể run rẩy. Cánh tay của anh vốn đang giữ lấy tay tôi, thành linh ôm lấy lưng của tôi. Trên những dấu răng nằm ở chỗ dễ bị nhìn thấy, màu đỏ phơn phớt lan rộng ra, cả người anh thoát cái như con tôm đã bị nấu chín. Nhưng điều khiến tôi dở khóc dở cười, chính là anh không hề phản kháng gì hết, đến nỗi lúc tôi cắn cổ anh còn chủ động nghiêng đầu ngoan ngoãn đưa tới, lúc cắn xương quai xanh lại phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ cảm dỗ người, đáng vẻ như rất thoải mái.

Tôi bỗng ngơ ngẩn. Nhìn Lý Việt im lặng đang chờ tôi ngược đãi.

Hai mắt anh ngập đầy dục vọng, một vòng xoáy sâu không đáy bỗng xuất hiện. Lúc đầu mắt còn giận hờn, giờ lại phẳng phất chút khát khao, hai tay anh ôm tôi vào lòng, ánh mắt kia như lời mời gọi tôi.

Rào chắn trong lòng tôi ầm ầm đổ sụp xuống. Ham muốn tới không hề báo trước.

Ham muốn và tình yêu không liên quan gì nhau. Hoặc phải nói, không liên quan gì đến hôn nhân.

Tôi cuối cùng ngoại trừ đạt được cuộc mây mưa cực khoái cùng Lý Việt, thì chẳng có gì thay đổi cả. Thậm chí vất vả lắm mới hàn gắn được chút tình cảm, cũng vì một cuộc điện thoại bất ngờ của Dương Mạnh mà kết thúc.

Đương nhiên, tôi vẫn không hề biết được chuyện của Ân Nặc và Lý Việt.

Sáng nay tôi và Lý Việt thức cùng lúc, trên người của anh in rất nhiều vết thương do một lúc nóng nảy tôi đã lưu lại, nhìn khá đáng thương. Chúng tôi nhìn nhau suốt một phút đồng hồ, thành linh không biết mở lời gì với đối phương.

“Tối hôm qua, thật xin lỗi, em quá kích động.” Tôi đoán, “Nhưng mà anh cứ yên tâm, sau này dù em có muốn đánh anh, sợ cũng không có cơ hội đó nữa.”

Lý Việt lại hoàn toàn không hề ở cùng một hành tinh với tôi. Anh một tay chống đầu, nửa người trên lộ ra dưới mền, cười đến hút hồn, “Tối qua rất kích thích. Quy Vãn, anh còn muốn lắm.”

Đối với sự cầu xin được ‘hành hạ’ của anh, tôi chột lúng túng. Đang muốn nói thêm, điện thoại di động của anh đột ngột đổ chuông.

Là Dương Mạnh. Không biết nói gì đó trong điện thoại, Lý Việt vẫn điềm tĩnh nghe nhưng sau khi nghe xong, anh sửa sang lại áo ngủ, “Quy Vãn, anh phải ra ngoài. Hôm nay không về ăn cơm trưa và cơm tối.”

“Anh không định giải thích chuyện Ân Nặc với em sao?” Tôi nhìn anh, “Có lẽ đây là cách duy nhất để chúng ta cứu vãn.”

Lý Việt cúi người, hôn lên mặt tôi một cái, “Quy Vãn, tối qua anh rất hạnh phúc, thật đấy.”

“Ly hôn cũng là sự thật, đúng không?” Tôi hiểu được ý của anh.

Lý Việt nghĩ nghĩ, ánh mắt rốt cục đã không còn lạnh lẽo u ám nữa, nhưng vẫn không có tí gì ấm áp, “Quy Vãn,” giọng điệu anh trở nên nghiêm nghị, “Chuyện của Ân Nặc, anh không hi vọng em đào sâu hơn. Hơn nữa, Mạnh Mạnh cô ta có lẽ. . . có lẽ đã có con của anh.”

Như bị dội một gáo nước lạnh vào người. Tôi không cảm thấy lạnh, mà chỉ cảm thấy trái tim run rẩy rạn nứt.

Dương Mạnh. . . Đã có con của anh ư. . .

“Anh cũng không chắc, cho nên mấy hôm trước có nói với Mạnh Mạnh là hôm nay dẫn cô ta đi bệnh viện kiểm tra. Cô ta đã hai tháng không có kinh rồi, chắc là đã có thai. Quy Vân, anh phải chịu trách nhiệm.”

Người đàn ông này, đã bạc bẽo phụ tình rồi còn có can đảm gánh chịu. Tôi bỗng dưng không biết anh cuối cùng đã lặng lẽ làm bao nhiêu chuyện mà tôi không thể hiểu được. Thậm chí đã con riêng luôn rồi, cũng không thể thấy anh hoảng loạn, còn sắp xếp sẵn lịch trình, như thể điều đó không hề ảnh hưởng gì cuộc sống trong tương lai của anh. Anh làm ra chuyện vô liêm sỉ thế này, rồi còn nói, anh phải chịu trách nhiệm. Giọng điệu thông dong như mây trôi nước chảy không hề nghĩ đến hậu quả khác. Tôi ở vào tình huống khó xử thế này, chỉ có thể lui, không ngừng lui. Nhường lại vị trí của mình bên cạnh anh cho người khác.

“Lý Việt.” Tôi thành linh kéo lấy anh.

Anh đã mặc quần áo tử tế, thắt lại cà- vạt. Nghe tôi gọi, anh quay sang nhìn tôi, hai đầu lông mày chau lại, ánh mắt hờ hững.

“Không có gì,” tôi nhắc nhở, “Đã đến nước này, đơn thỏa thuận không thể kéo dài được nữa.”

6. Chương 6

Đến ngày hôm sau Lý Việt mới trở về, tôi không hỏi anh kết quả kiểm tra của Dương Mạnh. Lần này anh về còn mang theo đơn thỏa thuận, đơn thỏa thuận thậm chí còn ép nhựa nữa. Tên của anh, được viết uyển chuyển rồng bay phượng múa, nét mực vẫn chưa khô. Lý Việt nói, “Quy Vân, lần này anh ép nhựa tờ đơn rồi, coi em sao xé rách được.”

Trên áo sơ mi của anh còn thoang thoảng mùi nước hoa của con gái. Được thôi, vậy hãy để cái cô Dương Mạnh đó làm vật thể thân vậy. Chết đây niết bàn rồi, tiêu dao rồi, đã tự do rồi. Lý Việt anh là đồ khốn, tôi chúc cuộc sống sau này của anh sống gió đầy rẫy không yên ngày nào.

Tôi oán thăm rửa một câu, cầm lấy tờ đơn thỏa thuận, nhìn lướt qua, cầm bút viết xuống tên của mình nghe soàn soạt.

Ánh mắt Lý Việt phức tạp nhìn ngòai bút của tôi uốn lượn, muốn nói lại thôi.

“Lý Việt, chứng nhận ly hôn làm xong thì gọi điện thoại cho em.” Tôi chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Một khi đã ký tên, tôi bỗng nhiên cảm thấy rằng mình không cần phải đứng ở góc độ người vợ để cố gắng suy đoán về người đàn ông này nữa, cuộc sống cũng đơn giản hơn. Cũng chẳng có cái cảm giác đón đầu khi mất đi tình yêu, chúng tôi ở bên nhau thông qua coi mắt, thậm chí đã nhiều năm đến thế cũng chưa nói tới chuyện yêu đương. Cả hai đã từng trải qua tổn thương sâu sắc trong tình yêu, rốt cuộc không còn chút sức lực để toàn tâm yêu một ai khác, vì vậy, ngoại trừ chuyện mờ mịt về con đường phía trước, thật không còn gì để luyến tiếc nữa. Chỉ là trái tim tôi như có một con dao cùn đang mài không mạnh không nhẹ. Bởi thế có một thời gian ngắn đến thở tôi cũng cảm thấy nhói đau khôn tả.

Tôi không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa. “Lý Việt, khoảng thời gian này có lẽ quan trọng, anh ráng giải quyết chuyện của anh và Dương Mạnh đi. Còn hai cô công chúa nhỏ, em thu xếp ổn thỏa rồi mới rước tụi nó về. Như đã thỏa thuận, mỗi người chăm sóc chúng một năm. Trong thời gian đó anh lúc nào cũng có thể đến thăm chúng.”

Tôi xách một cái túi nhỏ. Đây là hành lý cuối cùng của tôi. Đi vào phòng ôm hai cô công chúa nhỏ mạnh ai nấy đang ngủ say vào lòng, tôi mới lưu luyến mở cửa đi.

“Quy Vân.” Sau lưng Lý Việt đuổi theo vài bước, tôi không quay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua anh lúc ngồi vào xe taxi, Lý Việt đứng ở cửa lớn, cầm đơn thỏa thuận kia trong tay, ánh mắt hơi bối rối.

“Ghênh Lục Thủy, cảm ơn.” Tôi nói địa chỉ cho tài xế, rồi hờ hững chào tạm biệt Lý Việt. Tôi cảm thấy, hoá ra khi đã rời xa thế giới của người đàn ông này, tôi vẫn nhận được ánh mắt thờ ơ lạnh lẽo của Lý Việt. Lý Việt, thì ra anh mãi không để em bước vào thế giới của anh.

Tôi gọi điện thoại cho Tô Dục Mân: “Tô Dục Mân, xin hỏi thủ tục căn hộ duplex đã lo tới đâu rồi?”

Một tuần sau đó tôi dẫn hai đứa con vào sống ở khu biệt thự ghềnh Lục Thủy nằm ở ngoại ô.

Là do Lý Việt tiến ba mẹ con đến đây. Lúc hai bên cha mẹ biết chuyện chúng tôi ly hôn, nhất thời cãi nhau dẫn đến trở mặt. Lý Việt vốn không định đưa hai đứa con gái tới, tại vì sợ đủ chuyện cãi vã ảnh hưởng con gái, nên đành phải đưa hai cô nhóc đến nhà tôi tránh bão. Lý Duy Nặc cùng Ninh Ngôn Nặc vẫn chưa biết cái gì gọi là ly hôn, chỉ cần nhàn ngôi nhà nhỏ hơn, hơn nữa không trang trí đẹp như nhà cũ, lôi kéo tay Lý Việt đòi mua nhà khác. Lý Việt đang đứng trước cửa ra vào, tôi cũng không kêu anh vào ngồi chơi.

Nhà họ Lý dường như không thừa nhận Dương Manh, Lý Việt vẫn đang điều đình. Dường như anh bận bịu lo lắng đủ thứ, thế nên lúc tôi tìm anh kêu đưa đơn thoả thuận, anh rất áy náy nói đơn vẫn còn để trong ngăn kéo, không có thời gian đem tới cục dân chính xử lý thủ tục.

Tôi dẫn hai cô con gái vào phòng phòng ngủ xem tivi, Lý Việt đứng ở cửa ra vào, anh mặc bộ quần áo trông rất giản dị, rõ ràng vẫn còn đó dáng vẻ quen thuộc, nhưng do quan hệ tan vỡ khiến tôi có cảm giác xa cách và lạ lẫm, đột nhiên khách sáo đối với người đàn ông bề ngoài phong độ này.

“Quý Vãn, không mời anh vào ngồi chơi sao?” Lý Việt cười hỏi. Đôi mắt anh không hề lạnh lùng như ngày nào, giờ đây phẳng phất chút dịu dàng ấm áp.

Tôi đứng trước mặt anh, một tay nắm lấy tay cầm cửa, nở nụ cười với anh, ý bảo anh lui về sau hai bước, sau khi nhích nửa người vào trong nhà một chút, tôi thốt một câu châm chọc trong tâm lý muốn trả thù, “Tự mơ đi.”

Trong tích tắc khi đóng cửa lại, tôi nhìn thấy nét mặt Lý Việt ngạc nhiên không thôi, tiếp đó sắc mặt anh bỗng trắng bệch.

Việc nuôi dưỡng con gái đột ngột trở thành vấn đề lớn nhất trong cuộc sống của tôi.

Hai đứa nó rất ương bướng, tính tình bị Lý Việt cải biến như mấy cô bé con nhà giàu ngang ngạnh. Việc này gián tiếp làm tôi liên lạc điện thoại với Lý Việt nhiều hơn.

“Hai cô công chúa tụi nó ăn cơm rất ít.”

“Ừ, chắc do em chưa khen đủ đấy. Ngoại trừ mỗi lần ăn một muỗng cơm khen một tiếng, em còn phải cố không lặp lại những lời khen đó.”

“Không phải chúng thích ăn khoai tây chiên hả? Sao em mua về mà tụi nó không chịu ăn thế?”

“Lúc cho tụi nó ăn em có kể chuyện xưa không? Hay là hát hò?”

“Đạo này tụi nó như có tâm sự, hỏi lại không chịu nói, chỉ bĩu môi dòm em, môi chu tới nổi làm móc được luôn rồi.”

“... Chuyện này nghiêm trọng rồi. Bữa nào em rảnh thì dẫn tụi nó qua chỗ anh, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện.”

...

Hầu như mỗi ngày Lý Việt đều gọi cho hai đứa con gái cưng, mỗi lần trò chuyện đều nói cả tiếng đồng hồ, cũng không biết ba cha con kiếm đâu ra nhiều chủ đề để tán dóc nữa. Vì thế tôi cố tình lấp điện thoại riêng trong nhà. Lý Việt trái lại không có chủ động gọi điện tìm tôi, nhưng mỗi khi tôi gọi điện thoại hỏi anh về chuyện của con gái, anh đều đưa ra gợi ý rất mang tính xây dựng, cực kỳ có hiệu quả. Tôi đã nhiều lần hỏi việc xử lý giấy chứng nhận ly hôn, Lý Việt bực bội, nói còn chưa có đi nộp đơn, bảo tôi kiên nhẫn này nọ.

“Quý Vãn à, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Có một lần anh bỗng nhiên nói thế với tôi.

Trong lòng tôi khá căng thẳng. “Chuyện gì?”

“Cái đơn ly hôn, không nộp được rồi. . .” Lý Việt vội ho một tiếng, “Không nộp được thì không ly hôn được. Ba anh biết rõ chúng ta vẫn chưa chính thức xử lý chứng nhận ly hôn, đã tịch thu đơn thoả thuận của chúng ta rồi.”

“Anh là thằng đàn!” Tôi mắng, “Em cứ nghĩ rằng anh là người tính toán thông minh, những thứ như đơn thuận mà cũng để lọt vào tay ba hả? Xem ra phải làm lại một bản khác nữa rồi.”

“Ừ. Đành vậy thôi.” Lý Việt rất buồn rầu, “Đợi anh rảnh rồi sẽ làm lại đơn khác. Quy Văn, mấy ngày gần đây anh khá rồi, coi bữa nào thuận tiện để anh gặp hai đứa con, lâu rồi không ôm hai tụi nó ngủ, cảm thấy không quen chút nào.”

Tôi kéo dây điện thoại cười ruồi, “Thì đi mà ôm Mạnh Mạnh của anh ngủ kìa, ôm riết rồi quen chứ gì. Em nói cho anh biết Lý Việt, gần đây bọn nhỏ rất chịu ăn cơm, bởi vì mỗi lần trước khi ăn cơm em đều kể cho chúng nghe chuyện mẹ kể ngược đãi trẻ con thế nào, nghe xong tụi nó háng háis sôi nổi, lúc ngủ còn ngồi tính kế giúp cô chủ đối phó mẹ kế nữa. Thủ đoạn rất tàn nhẫn đấy nhé, rất có phong thái của anh đấy Lý Việt à. Em nghĩ, sau này anh và Mạnh mạnh sống cùng hai cô con gái của em chắc sẽ vui sướng lắm đây.”

Hồ hấp Lý Việt nặng nề, rút tên Ninh Quy Văn của tôi mấy lần rồi cúp điện thoại.

Cuối cùng tôi cũng đã tìm được một công việc vừa ý trong tiết thu mát mẻ. Điều tôi hài lòng với công việc này chính là ban ngày đi làm vẫn có thể lướt Taobao, làm từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều không cần tăng ca, lại được nghỉ hai ngày cuối tuần. Tiền lương chỉ cần hơn 2000 là tốt rồi. Điều quan trọng nhất chính là từ công ty đến nhà trẻ của hai cô con gái chỉ có năm phút đồng hồ thôi.

Suốt mấy năm nay, cuộc sống của hai cô con gái đã bị Lý Việt đầu độc hoàn toàn rồi. Có một lần đang ngồi ăn cơm, hai cô công chúa đình đặc nói, “Ba nói, mốt tụi con đi học thậm chí không cần làm bài tập, viết bài tập nhiều sẽ bị chai tay, ba nói sẽ viết dùm tụi con”, “Ba nói phải tỏ ra sành điệu, phải kiêu ngạo, phải không coi ai ra gì”, “Ba nói cho dù tụi con có ăn hiếp mấy đứa khác, ba cũng nhất định bắt chúng xin lỗi tụi con. Bởi vì tụi con là cục cưng của ba”, “Ba nói, không được chơi đùa quá trớn với bạn học, sẽ mệt chết”, “Ba nói chúng con khỏi phải học buộc dây giày, phức tạp lắm” và còn nhiều nhiều chuyện khác nữa, tôi chợt nhận ra Lý Việt cưng chiều chúng đến không nghĩ tới hậu quả, tôi đã từng nói với Lý Việt trong điện thoại là muốn cho tụi nó đến trường học để rèn luyện lối sống tích cực, Lý Việt nghĩ nghĩ, rồi cũng đồng ý.

“Cho học vài bữa coi sao, học nhiều quá thì ở nhà.” Lý Việt nói. Phía bên kia điện thoại của anh rất ồn ào, hình như là đang ở hội trường, liên tục có người hỏi anh bước tiếp theo làm thế nào, tôi vốn muốn nhiều chuyện hỏi anh và Dương Mạnh tiến triển đến đâu rồi, cuối cùng cũng không muốn quấy rầy anh.

Tô Dục Mân không biết tại sao biết chuyện tôi đã tìm được việc.

Tôi chọn công việc phù hợp với chuyên môn của mình, nhân viên bảo trì trang web. Đến lúc trưa cả phòng nhốn nháo hẳn lên, nói gì mà tổng giám đốc công ty đến rồi, nhìn rất phong độ đẹp trai hào hoa, tiếp đó tôi nhận được Tô Dục Mân điện thoại, hẹn buổi trưa cùng nhau dùng cơm, tiện thể đưa cho tôi giấy chứng nhận nhà ở và một số giấy tờ liên quan. Giữa trưa, tôi gọi cho nhà trẻ gọi nói tới đón hai cô công chúa trẻ một chút. Lúc đang đứng đợi ở trước cửa ra vào của công ty, Tô Dục Mân và mấy lãnh đạo công ty của chúng tôi cùng nhau đi ra, cả người anh ta mặc toàn màu đen, dáng người cao ráo, trông rất lịch lãm, từ đằng xa mỉm cười với tôi. Cả đám lãnh đạo công ty lộ vẻ tò mò, hoang mang nhìn tôi lom lom, như không ngờ một người cao ngạo như Tô Dục Mân lại tỏ ra thân thiện với tôi, bọn họ càng không thể ngờ rằng cách đây nhiều năm Tô Dục Mân từng là bại tướng dưới tay tôi.

Lúc tới nhà trẻ đã hơi trễ. Tôi ngạc nhiên khi thấy hai công chúa đang ngồi trên đầu gối của Lý Việt, còn Lý Việt thì đang thăm thẳm nuốt chửng chúng ăn cơm.

“Hai đứa nó lớn hết rồi, tự ăn cơm được mà, anh đừng nuông chiều chúng quá.” Tôi tiến tới nhắc nhở, Lý Việt nguyền rủa tôi, anh lại không nghĩ như vậy. Từ công ty của anh đến đây khoảng một giờ đi xe, tôi không nghĩ rằng một người bận rộn như anh lại đi hơn nửa cái thành phố, chỉ để chạy tới đây chăm sóc con gái của mình.

“Anh nhớ các con lắm.” Lý Việt nghiêm túc, “Đến nỗi không có tâm trí ăn uống gì cả, em biết không?”

Tôi gật đầu. Tôi chưa từng hoài nghi tình cảm sâu nặng của anh với hai đứa con.

“Anh mới vừa xin phép giáo viên cho chúng nghỉ rồi.” Lý Việt không để tôi từ chối, “Anh muốn dẫn hai cục cưng về nhà chơi một tuần. Còn về chuyện từ vựng nhà trẻ muốn chúng học, anh sẽ dạy, sẽ không để tụi nó không theo kịp tiến độ.”

“Sẽ không có xung đột với Mạnh Mạnh gì đó của anh chứ?”

“ . . .” Lý Việt ngó tôi, “Trong lòng của anh, hai đứa con gái là trời.”

Tôi xua tay, không mấy hào hứng, “Được rồi, anh cứ dẫn tụi nó về đi. Đừng để em biết tụi nó bị bắt nạt, không là em làm bên kia của anh gà bay chó chạy.”

Lý Việt lạnh lùng thốt một câu: “Có bản lĩnh em cứ tới quậy.”

7. Chương 7

Ngày hôm sau mọi người trong văn phòng tò mò hỏi về mối quan hệ của tôi và Tô Dục Mân. Ban đầu tôi giải thích qua loa là cả hai trước kia là bạn học, sau đó bị ép đến ‘bắt đắc dĩ’ kể tí chuyện lúc còn học tiểu học của anh ta. Cũng may là mức độ nhiều chuyện thể này cũng chẳng kéo dài lâu, chuyện về Tô Dục Mân rất nhanh đã bị thay thế bởi một dòng chảy lịch sử khác. Dòng chảy thay thế chính là tin sốt dẻo Tổng giám đốc có con riêng với vợ bé.

Lên mạng nói chuyện trực tuyến với nhóm bạn trên Taobao, một vài chủ bán hàng trên Taobao đang thảo luận việc cạnh tranh sản phẩm, bắt đầu liên tục phàn nàn. Sau đó, một trong các chủ bán hàng hỏi tôi chuyện tìm người mẫu chụp hình. Cửa hàng trên Taobao của tôi làm đại lý cho một thương hiệu thời trang nam khá nổi tiếng, tôi nhập hàng nhiều hơn so với mấy chủ hàng khác, tất cả cũng nhờ công của Lý Việt. Trong khi người khác lấy hình mẫu làm quảng cáo, tôi lại bắt Lý Việt mặc những quần áo nam để chụp hình thật người thật làm quảng cáo, người mua tấp nập hẳn lên. Mức độ đẹp trai như Lý Việt ít lắm, lại thêm anh có khí chất, lúc tạo dáng chụp hình, dù là quần áo thanh lý được anh mặc cũng trở thành hàng tốt giá cao. Vì vậy, trong phần bình luận về sản phẩm, những bình luận về Lý Việt ngược lại còn nhiều hơn số ý kiến của khách hàng về chất lượng quần áo.

Bây giờ nghe chủ hàng đó hỏi, tôi mới sực nhớ trước khi chuyện Ân Nặc xảy ra, Lý Việt đã từng làm người mẫu tạp chí, việc giúp tôi chụp quảng cáo quần áo nam đương nhiên cũng dễ như ăn cháo, đáng lẽ lúc trước tôi không nên cảm kích anh.

Mục tin nhắn cũng có khá nhiều tin, đa số đều là ý kiến của khách hàng cả. Một khách nữ có nick là Tử Diệu 022 nhắn lại, “Bà chủ, gần đây XX mới cho ra quần lót nam rất gợi cảm, nhiều khách hàng của chúng tôi rất hy vọng được thấy cô đăng hình chụp tuyên truyền quảng cáo, không biết có thể tìm anh chàng chụp hình quảng cáo quần áo nam XX lần trước chụp nữa không. Đến lúc đó tôi sẽ mua mấy cái. Mong chờ quảng cáo mới ra mắt.”

Tôi chụp màn hình tin nhắn lại rồi đăng trong mục trò chuyện nhóm, cả đám cười đến thở không nổi. Các bạn hàng cũng không biết mối quan hệ giữa tôi và Lý Việt, nên có một chủ hàng mạnh dạn đề nghị, ám chỉ với tôi là cô ta muốn bao Lý Việt một đêm, “Quy Vãn, nói với anh chàng người mẫu đó dùm tôi, có thể bán cho tôi một buổi tối được không, tôi cũng muốn tự mình chụp một ít quảng cáo tuyên truyền, bữa giờ cửa hàng online bên này của tôi người mua giảm xuống quá trời.” Còn chuyện cô ta ngoài chụp hình có làm gì nữa không, không cách nào chứng minh được. Một chủ cửa hàng khác lại nói trúng tim đen, “Quy Vãn, cô không phải bán quần áo đàn ông mà bán sắc đẹp đàn ông! Một anh đẹp trai như vậy không biết sao bị cô thuyết phục anh ta chụp hình quảng cáo nữa. Lợi nhuận từ Taobao chỉ có chút xíu, tôi cũng không tin cô thật có thể thanh toán phí quảng cáo trên trời được.”

Tôi ngẫm nghĩ, cuối cùng chỉ gửi một khuôn mặt cười lên. Nhưng thừa dịp vẫn chưa cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ với Lý Việt, tôi quả thật cũng có chút toan tính, cân nhắc nhờ anh chụp quảng cáo quần lót. Thân hình của anh, khi cởi quần áo ra còn hút hồn hơn khi mặc quần áo nữa, chắc sẽ mang đến món lợi kékch sù cho tôi.

Ngày Quốc Khánh một tháng mười được nghỉ dài hạn. Đang tự hỏi viện cớ gì để hẹn Lý Việt ra gặp mặt, Lý Việt đã gọi tới rồi. Anh bị cảm, sợ lây bệnh cho hai đứa nhỏ, bảo tôi qua rước chúng, còn nói ba mẹ hai bên đều đang rất nhớ hai đứa cháu, kêu tôi dẫn hai cô nhóc đến Di Viên để nghỉ phép.

“Hôm 1/10 anh có rảnh không?” Tôi hỏi.

“Rảnh, chuyện gì?”

“Không có gì.” Tôi thở nhẹ một hơi. Nếu anh đã có thời gian, đến lúc đó có lẽ có thể thuyết phục anh giúp tôi chụp hình quảng cáo nguyên ngày rồi. “Giờ anh đang ở đâu? Còn bọn nhỏ ở đâu?”

“Đang ở công ty. Chiều còn có một cuộc họp. Em trực tiếp tới đón tụi nhỏ đi, anh chắc không có thời gian đưa tụi nó qua em. Anh sẽ gửi hai đứa nó ở lầu bộ phận hành chính.” Lý Việt nói xong, ho khan sù sụ bên kia điện thoại, mũi như cũng nghẹt đến không thở được.

Năm ngoái, công ty Lý Việt từng thay một loạt nhân viên, hiện tại nhân viên công ty có rất nhiều người mới, mấy cô làm ở bộ phận hành chính đều tốt nghiệp khoá này, nhìn mặt sáng sủa xinh xắn. Tôi cảm thán hơn nửa ngày, bỗng nhiên một lúc, phát hiện không thấy bóng dáng của Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Nhân viên tiếp tân cũng là người mới, tôi chưa gặp qua.

“Tôi tìm hai cô con gái của Lý tổng.” Tôi cười, “Lý tổng nói tụi nhỏ ở bộ phận hành chính, bảo tôi đến tụi nó.”

Nhân viên tiếp tân nhìn tôi dò xét, “Xin hỏi cô là gì của Lý tổng?”

“Tôi là mẹ của Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc.” Tôi dáo dác tìm, “Hai đứa nhỏ đâu rồi?”

Nhân viên tiếp tân giật mình. Đúng lúc tôi nghe thấy tiếng hai cô con gái đang giỡn từ phòng tiếp khách lầu một truyền tới, còn có tiếng khóc trẻ con nữa. Trong lòng tôi hoảng hốt, vội chạy theo nơi phát ra tiếng.

Rất nhiều cô gái ăn mặc quần áo công sở tụ lại, đang vây quanh mấy đứa trẻ.

Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc ngang ngạch chống nạnh hai tay, hung dữ nhìn chằm chằm vào một cậu bé cao hơn hai đứa nó một cái đầu. Bên cạnh cậu bé là một người đàn ông chừng 30 tuổi đang than khổ không thôi, cúi mình khúm núm xin lỗi hai chị em Lý Duy Nặc.

“Chuyện gì xảy ra?” Không biết chuyện gì nên tôi không tiện ra mặt, kéo một nhân viên văn phòng nghe ngóng. Nhân viên văn phòng kia than thở, “Tiểu Bá Vương lại đang ăn hiếp người ta chứ gì nữa.”

“Ai là tiểu Bá Vương?”

“Thì hai cô công chúa nhỏ xinh xắn đó đó.” Một cô gái khác bắt đầu nói, “Mỗi lần tới công ty đều gây chuyện. Hôm nay không biết con trai giám đốc Trương bộ phận kỹ thuật đụng chạm gì tới hai tiểu Bá Vương này nữa. Lý tổng vẫn còn họp, ai mà dám gọi anh ta đến giải quyết.”

Trong lòng của tôi bỗng nhiên có cảm giác khó hiểu, buồn bực phát sợ. Tôi nhìn hai đứa nhóc này lớn lên vậy nhè, ngày thường tuy chúng có ngang bướng, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến chúng sẽ ăn hiếp người khác. Nhìn tụi nó trừng đôi mắt to tròn, ánh mắt lạnh lùng y như của Lý Việt, tôi bỗng cảm nhận được ghen của Lý Việt di truyền dễ như trở bàn tay.

“Coi cậu còn từ này có dám khoe ba cậu tài giỏi hơn ba tôi hay không!” Lý Duy Nặc rống lên với cậu bé kia. Hai mắt cậu bé nước mắt đầy rẫy, toàn thân run lập cập. Ba của nó xấu hổ mà nửa ngồi rồi, đau lòng nhìn cánh tay con mình in dấu răng, nhưng lại không thể dạy dỗ con gái cưng của sếp mình, “Hai công chúa nói rất đúng, ba của hai cô tài giỏi nhất.”

“Đương nhiên rồi.” Lý Duy Nặc hung hăng nhìn chằm chằm vào ông giám đốc kia, “Ba của tụi tôi biết chơi Dota, biết rửa chén, còn biết lau cửa nữa, ông biết không?”

Tôi vốn muốn bước ra điều đình rồi, nhưng nghe được hai cô nhóc tự tin khoe khoang, lại thấy đỡ khốc đở cười, trái lại không còn lo lắng sốt ruột nữa. Mắt mặt quá là mất mặt, khoe khoang ba của tụi con thể kia trước mặt cấp dưới, hoàn toàn làm mất mặt ba của con rồi.

“Ba còn chạy trốn nhanh nữa.” Ninh Ngôn Nặc không nóng tính như Lý Duy Nặc, nó luôn biết cách nói chuyện, rõ ràng đâu ra đấy, “Mấy hôm trước ông cố nội cầm gậy đánh ba, ba chạy chạy chạy, ông cố không đánh trúng cây nào hết. Thấy ba giỏi chưa.”

Tôi nghe nói ông nội của Lý Việt nghe tin Lý Việt muốn ly hôn, tức giận từ Quảng Đông tới đây, chắc là để chinh đồn Lý Việt. Cây gậy đó rất nặng, bởi vì trước đây do tôi đã tặng đấy. Nghe chuyện bị hai cô nhóc vạch trần thế này, trong lòng tôi thoải mái vô cùng.

“Ba còn biết kể chuyện xưa nữa, có khi còn lấy mấy tin đồn của mấy cô thư ký xinh đẹp bịa thành một câu chuyện cho chúng tôi nghe nữa. Ông biết bịa chuyện không, ông biết không?” Lý Duy Nặc tiếp lời, “Ví dụ ba kể chú Trương bạn của ba ngoại tình sinh ra một bé trai, bé trai đó xấu xí lắm. . .”

Sắc mặt đám người đang vây xem đột nhiên trở nên xấu hổ, tôi bỗng hiểu nếu để đám nhóc này nói tiếp sẽ xảy ra chuyện lớn, bèn quát to một tiếng: “Lý Duy Nặc, Ninh Ngôn Nặc.”

“Đông vui quá nhỉ.” Tiếng nói lạnh lùng của Lý Việt đồng thời cất lên. Anh vừa mới chạy tới, sắc mặt không được tốt, cũng không biết là do cảm mạo hay bị con gái làm xấu hổ. Những người khác thấy anh, nhao nhao kêu một tiếng Lý tổng, rồi phân tán như chim rã bầy. Người đàn ông kia cũng không ngừng xin lỗi Lý Việt, sau đó kéo con của mình hấp tấp rời khỏi hiện trường.

Một khoảng thời gian rất dài không có nghe gì đến cái tên Dương Manh. Tôi cứ ngỡ khi gặp Lý Việt sẽ nghe được chút tin tức của cô ta. Lý Việt lại kín miệng như bưng. Trên đường đến Di Viên, trong lúc vô tình anh hỏi tôi có mua thuốc cảm không, tôi lắc đầu. Anh đột ngột tỏ ra cau có với tôi. Suốt đường đến Di Viên không nói tiếng nào, lúc đến đó chúng tôi đương nhiên không tránh khỏi bị quở trách một trận, ông Lý tiếp đó còn chỉ vào mũi Lý Việt và mắng: “Cái thằng hư hỏng, anh nghe rõ cho tôi, nếu muốn cái con thư ký của anh bước vào cửa, trừ phi tôi nằm vào quan tài! Có vợ hiền con ngoan như vậy, anh còn không biết đủ sao! Tôi cho anh biết, người chú bà con xa của anh làm ở cục dân chính đây, có chú ấy kiểm định, anh cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện giải quyết chứng nhận ly hôn của anh.”

Tôi nghe được trong lòng cảm thấy lạnh thật lạnh. Nhịn không được mà rùng mình.

Lý Việt mặt không đổi sắc nắm lấy tay của tôi, đáp gờn lộn: “Ba, chúng con không có ý định ly hôn. Không còn chuyện gì nữa, chúng con về phòng nghỉ ngơi trước. Con bị cảm rồi, hơi mệt.”

Trở lại gian phòng, mới vừa đóng cửa lại, Lý Việt đột nhiên hăng hái, tôi cũng như trút được gánh nặng.

Hai người thành linh không nói gì. Đã lâu không ở cùng nhau trong phòng, cảm giác có chút lạ lùng.

“Dạo này tốt chứ?” Lý Việt đứng trước mặt tôi thay quần áo mặc ở nhà, tôi nhìn thân thể của anh, vô thức nói, “Khá tốt. Anh có hứng thú làm người mẫu cho em tiếp không? Đại lý quần áo của em trên Taobao chưa tìm được người mẫu, mà dùng hình mẫu của xưởng cung cấp lại chẳng mới mẻ chút nào, không thu hút được khách hàng.”

“Không có vấn đề.” Lý Việt vừa cài nút vừa hỏi tôi, “Vẫn là nhãn hiệu đó à? Anh thấy thương hiệu quần áo đó sử dụng chất liệu không tốt lắm.”

“Lần này là một nhãn hiệu khác. . .” Tôi vừa nói vừa mở túi, lấy máy chụp ảnh và bọc đồ lớn ra, “. . . là đồ lót.”

Lý Việt dĩ nhiên lấp bắp kinh hãi. “Em thiếu tiền lắm sao? Đồ lót mà cũng bán? Anh dù đã từng làm người mẫu, nhưng cũng không rẻ mạt đến nỗi cưỡng khoả thân.”

“Anh không chụp thì em tìm người khác.” Tôi nghĩ vậy, không có thuyết phục tiếp. Kêu anh mặc đồ lót chụp quảng cáo, hình như hạ thấp hình tượng của anh thật. Thế thì đành gửi gắm hi vọng vào mấy chủ cửa hàng khác chụp hình rồi.

Lý Việt như hiểu sai ý tôi, giọng điệu bức bối, “Em tìm tên khác chụp? Em khao khát nhìn đàn ông mặc quần lót đứng trước mặt mình lắm sao? Em định tìm ai, cái tên mối tình đầu hèn mọn bỉ ổi mũi tẹt hả?”

Mũi của Tô Dục Mân tuy không cao và thẳng như của Lý Việt, cũng tuyệt đối không tẹt. Tôi lại một lần nữa nghe được lời nói độc địa của anh. Cái người này hình như rất hay cay cú với cách làm của người khác, không biết tại nơi làm việc có phải bị nhiều người thâm ghét không nữa.

“Lý Việt, anh có tin giờ em đánh anh không?” Tôi giơ nắm đấm lên, “Anh không chụp thì thôi, đừng có xen vào chuyện của em. Anh bỉ ổi đến nỗi có cả con riêng rồi, anh đừng nghĩ em còn chút tình cảm lưu luyến nào với anh.”

Lý Việt cười lớn, ánh mắt thì hung hăng ngó tôi, nhưng lại nhẹ nhàng thốt lời: “Em đánh đi.”

Anh còn nói, “Anh cam đoan không đánh trả.”

Anh nghiêng người về phía trước, duỗi hai tay ra ôm tôi sát vào ngực của anh rồi xoay tôi tựa vào vách tường, cúi đầu, đôi mắt đen như mực nhìn tôi không chớp mắt, còn ngoan ngoãn chìa cổ đến trước môi của tôi, “Bắt đầu từ nơi này nè. Như lần trước vậy, dùng răng cắn.” Giọng điệu rõ ràng khá thích thú.

Tôi bỗng nhớ lại lần trước đó, miệng anh còn mong mồi và cầu xin được hành hạ ‘Anh vẫn còn muốn lắm.’

Tôi thừa nhận cơn giận trong lòng tôi đã bị dập tắt rồi. Chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

“Lý Việt, sao đó giờ em không biết anh buồn nôn thế nhỉ.” Tôi chui qua nách của anh, muốn mở cửa đi ra ngoài.

“Quy Vãn.” Lý Việt uể oải gọi.

Tay của tôi nắm tay cầm cửa, hơi nghiêng đầu.

“Nếu như thật muốn chụp quảng cáo đồ lót, vậy không cần phải tìm tên khác. Mấy tên đó cởi quần áo ra đáng người dị dạng lắm chứ.” Lý Việt nói, “Để anh chụp.”

Tôi chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy phía sau lưng có tiếng xột xoạt, kinh ngạc quay đầu lại, đã trông thấy Lý Việt cởi bỏ quần áo mặc ở nhà xuống đất, quần lót màu đen siêu mỏng gợi cảm cũng đã cởi một nửa.

Tôi bỗng nhiên như người mộng du, lẩm bẩm nói: “Anh yên tâm, em sẽ dùng Mosaic che mặt anh lại.”

8. Chương 8

Không biết những phụ nữ khác sẽ cảm thấy thế nào khi biết chồng mình có người đàn bà khác và có cả con riêng luôn rồi.

Còn trong tiềm thức của tôi, tôi thực sự ác độc nguyện rửa cái cô Dương Manh đó sẽ sinh non. Còn nguyện rửa đứa trẻ sinh ra không phải con của Lý Việt đây. Thậm chí tôi từng tưởng tượng qua Dương Manh cầm trên đầu Lý Việt rất nhiều lần.

Và một ngày như vậy đã xảy ra, nghe nói Dương Manh thật sự sảy thai. Nghe nói là vì trước kia đã từng phá thai nhiều lần, khiến tử cung bị thương. Đứa bé này đã định trước khó giữ được.

Tin này do trợ lý của Lý Việt nói với mẹ chồng, rồi mẹ chồng nói cho cụ bà Lý nghe, sau đó cụ bà Lý mới nói tôi biết. Cụ bà Lý cảm thấy tin này có thể giúp làm dịu mối quan hệ căng thẳng của tôi và Lý Việt, đúng thật cũng dịu đi đấy, khi tôi biết được tin này đột nhiên có cảm giác ăn ngon ngủ yên. Thật sự rất hài lòng.

Nhưng không có nghĩa tôi sẽ tha thứ cho Lý Việt, cũng không cho anh một cơ hội khác. Tôi biết ‘giá thị trường’ của Lý Việt, dù không có Dương Manh thì vẫn còn những cô nàng khác, tôi Ninh Quy Vãn không hề có trong kế hoạch cuộc sống của anh. Từ trường của hai người đã không đều, dù có ngoại lực thì cũng khó hàn gắn chúng tôi lại với nhau.

Sau lần chụp quảng cáo, tôi không gặp Lý Việt trong một thời gian dài.

Con gái vẫn ở cùng tôi. Mỗi ngày trước khi ngủ đều nói chuyện điện thoại với Lý Việt, liên hệ giữa tôi và Lý Việt bỗng nhiên ít hẳn đi.

Thế cũng tốt, trong cuộc sống của hai người, có hay không có người này cũng vẫn có thể sống được. Cuộc sống dường như không có thay đổi gì.

Tôi có cùng Tô Dục Mân ra ngoài dùng cơm vài lần. Anh ta nhiều lần nói muốn gặp hai đứa con của tôi, nhưng tôi không đồng ý. Người đàn ông này được xã hội mài giũa trở nên khôn khéo, cũng điềm tĩnh ít câu kính hơn trước đây, song tôi vẫn không thích anh ta nổi. Tôi thậm chí cũng không hi vọng cuộc sống của tôi có bất kì dấu vết gì của anh ta.

Cuộc sống của Lý Việt gần đây có vẻ khá tồi tệ. Thế cho nên anh đột nhiên dính con gái như sam. Mỗi lần gọi điện thoại cho tôi đều hỏi về tình hình con gái, hơn nữa vừa khéo lại luôn gọi ngay lúc tôi đang dùng cơm với Tô Dục Mân. Những điều anh hỏi đều là mấy chuyện lật vặt của con gái. Có một lần tôi phiền chán, kêu anh cứ mời một nữ chuyên gia tư vấn luôn đi theo anh để anh muốn hỏi lúc nào thì hỏi, khi đó anh mới bớt gọi điện.

Tô Dục Mân nói: “Quý Văn, em hiện tại không hề có tâm tư ngời với anh. Dù chỉ ăn một bữa cơm, em cũng đều phân tâm.”

Tôi từ lâu đã quen ăn nói bộc trực thẳng thắn trước mặt anh ta. Bởi nhiều năm trước đây, Tô Dục Mân từng nói với tôi, tôi không cần phải dè dặt ở trước mặt anh ta. Muốn nói gì cứ nói, anh ta đã luyện thành thói kim cương cứng cáp, không sợ lời nói của tôi xúc phạm tới anh ta.

Vì thế tôi trả lời anh ta một cách tuyệt tình: “Tô Dục Mân, nếu như không phải vì anh giúp em mua được căn nhà ở ghềnh Lục Thủy, trong lòng em cảm thấy nợ anh một ân tình, em thật tình không muốn ăn cơm cùng anh.”

Tôi không phủ nhận chuyện ngày xưa tôi đã thích anh ta. Tuy nhiên, không ai có quyền yêu cầu một người đã từng tàn nhẫn tổn thương mình phải nhớ mình thật kỹ. Quá khứ đã là quá khứ, hãy cho nó qua đi. Còn tình cảm của tôi đối với Tô Dục Mân, trong khoảnh khắc anh ta quay lưng bước đi bốn năm trước đây đã định sẵn để thời gian làm phai nhòa, vỡ vụn tan tác. Khi đó, Tô Dục Mân nói, ‘Quý Văn, em đã bên anh sáu năm, nhưng ngay cả một căn nhà anh cũng không cho em được, thật xin lỗi, em hãy quên anh đi’.

Có một khoảng thời gian, tôi đứng trên lầu dãy lớp học mà tôi từng quen Tô Dục Mân, mãi miết nhìn lên bầu trời xa xăm. Tôi không hiểu được lý do chia tay của Tô Dục Mân, vì yêu tôi quá sâu đậm nên muốn tốt cho tôi, hay do bản tính phong lưu của đàn ông, có mối nối cũ, cho nên sau khi đã làm tôi sập bẫy, anh vội vàng phải tay bỏ đi. Tôi nhìn bầu trời và gào khóc, khóc đến khi cạn khô nước mắt. Tôi tự nói với bản thân, hết rồi, hết rồi Quý Văn à, sáu năm trước kia khi anh ta ngỏ lời yêu với mày, khi đó chắc hẳn không hề đưa mày vào kế hoạch tương lai của anh ta. Nếu không tại sao sáu năm sau lại kiên quyết chia tay như thế. Còn gì mà đau lòng chứ. Cho dù một ngày đó anh ta vinh quang trở về, cũng không được nói lại tình xưa với anh ta, nhất định không được quay lại với anh ta.

Có người nói tác động tâm lý chính là phương thuốc tốt nhất trị lành vết thương tình cảm.

Lúc tôi vô tình gặp Tô Dục Mân ở Starbucks, người đàn ông này liếc thấy tôi từ đằng xa, sau đó nhún vai cười với tôi. Lúc tôi cười đáp lại, không phải vì vui mừng khi gặp lại anh ta, mà chỉ vì tôi bỗng nhiên không nghe trái tim mình phẫn khởi như chim sẻ vì anh ta nữa. Đấy, đến tình cảm còn bị thời gian thay đổi nữa mà!

“Quý Văn, anh sắp phải trở về nước Anh rồi. Hành trình về nước lần này sắp chấm dứt, phân khu bên nước Anh còn nhiều chuyện chờ anh về giải quyết.”

Tô Dục Mân nhìn tôi và nói.

Tôi gật đầu, nâng ly, “Vậy thì tốt quá. Chúc anh sớm ngày trở về.”

Tô Dục Mân mỉm cười. Là nhìn tôi cười. Khi anh ta mỉm cười, đôi mắt chợt có gì đó lấp lánh. Anh ta nói, “Thật xin lỗi, Quý Văn. Càng già, càng dễ xúc động hơn.” Dứt lời, anh ta nghiêng mặt nhìn dòng người hối hả trên đường. Ngón cái của anh ta lau vội dòng lệ hiện nơi khóe mắt, một giọt lệ vừa hình thành trên ngón giữa phản xạ ánh mặt trời.

Giọt nước óng ánh sắc vàng trong suốt rất đẹp, nhìn như chất chứa những vụn vỡ đau thương.

Trước đêm Tô Dục Mân xuất ngoại, trời đổ một trận mưa lớn. Đã cuối tháng mười một rồi, thời tiết dần lạnh thấu xương, mưa dù nhiều, nhưng cũng không có bão.

Đêm đó mưa rất lớn, lớn đến tê tái cõi lòng. Lý Duy Nặc và Ninh Ngôn Nặc rúc trong ngực của tôi, dù cho chúng đã ngủ say, vẫn bị tiếng mưa làm khó chịu, run rẩy không thôi.

Tô Dục Mân gọi điện thoại đến.

“Quy Vãn.” Giọng nói anh ta khàn khàn khó nghe, mưa thật sự quá lớn.”Ngày mai anh phải rời khỏi Trung Quốc.”

“Ừ. Chúc anh đi đường bình an.”

“Quy Vãn.” Anh ta ngập ngừng, “Anh muốn gặp em, có một vài lời muốn nói với em. Lần gặp mặt kế tiếp có thể vài năm sau. Hoặc cũng có thể không bao giờ gặp nhau nữa.”

“Đã hơi trễ rồi.” Tôi áy náy ngồi dậy từ trên giường, nhìn đồng hồ. Trời vừa rạng sáng, mời anh ta vào nhà quả thật không thích hợp.

“Quy Vãn, anh đang ngay dưới lầu nhà em.”

Anh ta còn nói gì đó, nhưng tôi không nghe rõ. Trời mưa sấm sét ầm ầm, tôi vội chạy đi đến trước cửa sổ, mới mở bức màn ra đã trông thấy một người đang đứng dưới ngọn đèn vàng ở gốc cây dưới lầu, Tô Dục Mân đang ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Anh ta mặc một áo mưa to, cả người nhìn càng cô đơn hiu quạnh.

Chợt nhớ tới anh ta cũng có một căn hộ trong cư xá này, lát nữa cũng sẽ không ở lại chỗ tôi. Tôi ngượng ngùng nói: “Vội lên đây đi.”

Tôi mang ra một ly trà, mấy đĩa đồ ăn nhẹ.

Tôi cố ý mở đèn phòng khách hết cỡ để sáng thật sáng. Đêm mưa mù sương, càng mở đèn mờ bao nhiêu lại càng khiến người ta có suy nghĩ bầy bầy nhều, đây hiển nhiên không phải là điều tôi muốn thấy. Chỉ ít bốn năm trước, Tô Dục Mân cũng không phải kẻ chính nhân quân tử, giỏi nhất là tạo thủ đoạn mập mờ.

Tôi mở hết tất cả đèn trong nhà, mới quay đầu lại ngó Tô Dục Mân. Anh ta thong dong ngồi trên ghế sa lông, vuốt chén trà, đang nhìn tôi, vẻ mặt nghiền ngẫm, miệng thì tươi cười.

“Mấy năm qua chắc anh sống tốt nhỉ?” Tôi ngồi trên ghế cách xa anh ta, rồi trò chuyện.

“Tạm ổn.” Tô Dục Mân đáp, “Năm đầu tiên khá vất vả, vì phải chạy đôn chạy đáo lo chuyện kinh doanh, đến nỗi thay biết bao là giày. Khi đó lại chịu không nổi môi trường làm việc bên ấy, hay vấp phải rắc rối. Dần dần chứng tỏ được bản thân trong mắt người khác.”

Nói rồi anh ta lặng im vài giây. Anh ta dường như nhớ lại những thất bại và khoảng thời gian như người chiến sĩ xông pha chiến trường dẫm máu, nét mặt từ từ trĩu nặng.

“Em cũng thế, để chứng tỏ được bản lĩnh của mình trong mắt kẻ khác, sẵn sàng bắt chấp tất cả.” Tô Dục Mân nói tiếp, nói xong lại khẽ cười. Anh bắt đầu kể những kinh nghiệm đúc kết trong những năm qua, những kẻ gian xảo máu lạnh đã từng gặp, những thành công nắm chắc trong lòng bàn tay cũng như những lúc chùn bước, rồi những sóng to gió lớn nhọc nhằn. Lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, đến khi có cuộc sống sung túc vật chất, đương nhiên phải trả qua biết bao thăng trầm, anh ta không hoàn toàn chỉ dựa vào sự may mắn.

Tôi đã đổi ba chén trà cho anh ta. Những sóng to gió lớn nghe từ miệng anh ta ngắn gọn cô đọng, có vẻ như anh ta cũng không muốn đề cập đến quá nhiều.

Tôi ý thức được nên đổi qua chủ đề thoải mái hơn.

Nhưng tôi còn chưa nghĩ ra làm sao mở miệng, Tô Dục Mân bỗng nhiên nói, “Quy Vãn, mấy năm qua, anh vẫn luôn nhớ em.”

Tình huống sau đó rất hỗn loạn. Tô Dục Mân ôm ghì lấy tôi, tôi từ chối không được, bèn thối lui về sau, ma xui quỷ khiến thế nào mà phần lưng đụng phải công tắc, ngọn đèn sáng nhất bỗng nhiên vụt tắt. Gương mặt Tô Dục Mân trong ánh đèn áp tường nhá nhem trông mơ hồ, hơi thở anh ta gần tôi trong gang tấc, nóng rực men theo đường viền cổ áo phủ vào người tôi.

9. Chương 9

Tô Dục Mân vẫn là một cao thủ tán tỉnh. Trước kia đã giỏi, bây giờ còn hơn thế. Vài năm xông xáo ngoài xã hội, anh ta chắc hẳn cũng có kinh nghiệm với phụ nữ, ngay đến ánh mắt của anh ta, mạnh mẽ như điện xẹt khiến người khác chao đảo hơn hồi trước. Tôi thở hổn hển, khe khẽ lên tiếng trách móc: “Tô Dục Mân, anh làm gì!”

“Quy Vãn,” giọng nói anh ta có chút thê lương và bức thiết, “Chỉ cần một câu nói của em, anh sẽ ở lại Trung Quốc. Tối nay anh chỉ muốn nghe em nói một câu.”

“Anh đi đi.” Tôi hung tợn trừng mắt với anh ta, “Chúng ta không thể nào. Nếu bây giờ anh đi, sau này chúng ta gặp lại, tôi còn có thể cười với anh.”

Cuống hòng Tô Dục Mân khàn đi, anh ta nhìn tôi với vẻ âu sầu, kêu, Quy Vãn, Quy Vãn, Quy Vãn. . .

Tôi chưa từng nghe ai kêu tôi như vậy, cảm thấy tên của tôi có thể bị người kêu ưu thương đến thế, sự ưu thương rõ mồn một, bị tiếng mưa làm cho tê tái, vương chút lệ loi hiu quạnh, làm người ta không hiểu sao thấy yếu lòng.

“Tin tin — tin tin tin — tin tin tiiiiiiiiinnnnnn! !”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên tiếng kèn xe, kêu liên tục như muốn đòi mạng. Sau đó là tiếng thắng xe, rồi tiếng va đập. Màn đêm vốn tĩnh lặng bỗng dưng bị những tiếng chói tai này phá tan, Tô Dục Mân thất thần, tôi cuống quýt đẩy anh ta ra, cảnh giác lui về phía sau vài bước, với tay mở lại ngọn đèn sáng nhất.

Điện thoại cũng reo lên. Giờ phút này tôi cảm thấy Lý Việt thật vĩ đại. Điện thoại của anh gọi quá đúng lúc.

“Lý Việt.” Tôi vừa nghe điện thoại vừa cảnh giác dòm Tô Dục Mân.

“Anh giờ đang ở dưới lầu nhà em,” Tiếng Lý Việt nghiêng răng nghiêng lợi, “Mở cửa cho anh, ngay lập tức.”

Tôi lại mở rèm cửa sổ ngó ra ngoài. Cạnh xe của Tô Dục Mân có một chiếc khác đang đậu. Thân xe dính toàn bùn đất, còn đèn xe thì cứ nhấp nháy.

Ngọn đèn đường màu vàng dưới cây đã bị đục ngả. Lý Việt đứng ở phía trước xe, đang nhìn tôi, do mưa lớn, nên tôi không thấy rõ nét mặt của anh. Chỉ mang máng thấy anh mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ cùng áo khoác lông màu đen đơn giản, đứng trong đêm mưa tối trông càng gợi cảm đẹp đẽ.

Trong khoảnh khắc này, Lý Việt tuyệt đối là vị cứu tinh của tôi.

Tôi không doái hoài đến Tô Dục Mân, vội chạy xuống mở cửa.

Khoảng năm phút sau, Lý Việt mới xuất hiện ở cửa ra vào của nhà tôi, rõ ràng anh bước đi trong mưa, thế mà tóc không ướt mấy, ăn vận gọn gàng sạch sẽ, chẳng hề có một chút nhếch nhác. Anh không có vào nhà ngay, chỉ đứng thẳng tắp ở trước cửa lớn, im lặng nhìn dáo dác khắp phòng một vòng, cuối cùng dừng trên người Tô Dục Mân vài giây, cũng không biết nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên nở nụ cười. Mối anh vốn phơn phớt hồng, lúc cười rạng rỡ chợt làm người khác không dám nhìn quá lâu.

“Quy Vãn, thì ra trong nhà có khách à.” Anh nói xong, một tay ôm chầm tôi, hào sảng đi đến trước, vươn tay, “Xin chào, tôi là Lý Việt.”

“Tô Dục Mân.” Tô Dục Mân gật đầu mỉm cười, bắt tay với anh. Hai người họ cứ như bị bào cách, vừa bắt tay là buông ra ngay.

*** Bào cách: Do Tô Đắc Kỷ – một vị thiếp của Trụ Vương (phim Đắc Kỷ Trụ Vương) nghĩ ra, bào cách là một trong những cách tra tấn người man rợ nhất trong lịch sử triều Vương của Trung Quốc, dùng sắt nung đỏ để đốt cháy da thịt người.

“Quý Văn à,” Lý Việt nghiêng đầu nhìn tôi, có chút trách cứ, “Khách tới chơi mà không chịu báo anh một tiếng. Lấy trà tiếp khách sao mà được? Trên xe anh có rượu, em xuống lấy lên đi. Tiện thể gọi điện tới khách sạn gần đây đặt một bàn tiệc và rượu vang luôn.”

Tôi đoán ngoài miệng anh nói thế nhưng trong lòng không nghĩ vậy. Hơn nữa, tôi nào có số điện thoại của khách sạn gần đây mà đặt bàn chứ. Đang lo không biết giải quyết như thế nào, Tô Dục Mân điềm tĩnh nói: “Không cần phiền phức vậy. Tôi đã ăn rồi.”

“Ồ, thế thì hai người đàn ông chúng ta cùng nhau trò chuyện vậy. Danh tiếng của Tô tổng trong việc tích hợp nguồn nhân lực cũng không nhỏ, tôi đây đang muốn nhờ anh chỉ dạy.”

“Không dám. Thủ đoạn tiếp thị của Lý tổng trở thành tấm gương điển hình trong lĩnh vực tiếp thị, người phải xin chỉ giáo là tôi mới phải.”

“Hiếm có dịp gặp nhau, xem ra chúng ta phải từ từ nói chuyện rồi. Quý Văn,” Lý Việt chuyển hướng sang tôi, “Em xuống xe lấy rượu rồi đem vào phòng sách.”

Tôi quả thật tìm được một chai rượu trên xe Lý Việt, nhìn rất mắc tiền. Lúc tôi cầm chai rượu đi tới phòng sách, Lý Việt và Tô Dục Mân bằng mặt không bằng lòng trò chuyện đôi ba câu. Tôi nâng ly đưa cho Lý Việt, Lý Việt nói, “Tô tổng, hôm nay chủ nhà là tôi đây phải uống no say với anh một bữa mới được.”

“Cảm ơn,” Tô Dục Mân nhìn tôi sâu xa, “Lý tổng là chủ nhà mà đến phòng sách cũng không biết nằm đâu, xem ra quý nhân thường hay quên, bái phục bái phục.”

Trong lòng tôi thầm xấu hổ. Đây là lần đầu tiên Lý Việt bước vào nhà của tôi, biết rõ cách bố trí phòng ốc trong nhà tôi mới là lạ.

Tôi thử thăm dò, “Hai người đã muốn trò chuyện, thế thì ra ngoài tìm quán bar hay chỗ nào đó rồi trò chuyện thâu đêm đi. Tô Dục Mân, không phải anh cũng có nhà gần đây sao, hai người qua đó nói chuyện cũng được mà.”

“Sao em lại đuổi khách thế này,” Lý Việt nói, “Em lấy thêm tám mền, Tô tổng ngủ lại đây được rồi.”

Tô Dục Mân cười mũi một tiếng.

*** Cười mũi: cười không mở miệng, phát ra một vài tiếng ngắn bằng đường mũi, tỏ ý coi khinh.

Tôi ôm mền qua phòng sách, cuộc nói chuyện của hai người đã từ tình hình quân sự chuyển qua giá dầu, Lý Việt đau lòng nhìn tôi, “Quý Văn, em và bọn nhỏ ngủ trước đi. Anh còn nói chuyện với Tô tổng lâu lắm, rồi sẽ vào ngủ. Hôm nay anh ngủ bên trái của em đây.”

Tôi không giữ được bình tĩnh nữa, “Lý Việt, anh cũng ngủ ở đây đi. Sao có thể để khách ngủ một mình đến sáng được.”

Trong mắt Lý Việt loé lên nguy hiểm. Tô Dục Mân lại khẽ bật cười.

Trong lòng tôi lo âu thấp thỏm, nên sáng hôm sau dậy rất sớm.

Nhưng dĩ nhiên còn có hai người thức dậy sớm hơn. Lúc tôi xuống lầu, hai người họ đều đang dựa vào cạnh cửa, một trái một phải, quần áo hai người đều luộm thuộm, vẻ ngoài bầy hầy thảm hại. Hơn nữa khắp người chảy máu, mắt trái của Tô Dục Mân bầm đen, cái cằm cũng hơi sưng; còn má phải Lý Việt thì sưng vù, còn bị rách môi nữa. Tuy nhiên, tinh thần hai người đều vô cùng tốt.

“Hai người bị sao vậy?” Uống nhiều quá à?

“Anh tiễn khách đi đây.” Lý Việt mặt không cảm xúc nói, “Em làm điểm tâm sáng đi, đợi lát nữa anh trở về ăn.”

“Sao lại phiền Lý tổng tiễn tôi được.” Tô Dục Mân trầm ngâm, sờ lên cái cằm, cất tiếng nói lạnh lùng, “Tôi qua đã được chứng kiến sự hiếu khách của Lý tổng, thật sự suốt đời khó quên. Tôi tự ra sân bay được rồi.”

“Để anh tự đi sao được?” Giọng nói Lý Việt can rở, “Không tận mắt thấy anh lên máy bay, tôi nào có yên tâm?”

“Đã thế, chúng ta tiếp tục chủ đề tối qua trên xe vậy.” Tô Dục Mân nhìn tôi đầy thâm sâu, rồi chân bước thoăn thoắt, dẫn đầu đi ra ngoài.

Lý Việt sắp khuất tại cầu thang, bỗng dừng quay đầu trừng mắt liếc tôi.

Khi trở lại ăn sáng, tâm trạng Lý Việt rất hớn hờ.

Tôi vốn muốn nói tiếng cảm ơn vì tối qua anh đã giải vây giúp tôi, mà thấy gương mặt lạnh lùng của anh, lại nói không nên lời.

“Tối qua sao anh lại tới?” Tôi hỏi.

Lý Việt uống hết sữa bò, “Anh tản bộ gần đây, rồi thấy trời mưa, nghĩ chắc tụi nhỏ không ngủ được. Thấy lo lo, nên sang đây xem thử.”

“Chờng nào anh đi?”

Lúc này đây, Lý Việt không đáp lời. Anh duỗi lưng một cái, bực bội nói, “Anh muốn ngủ. Thức dậy rồi nói sau, tối qua nói chuyện với cái tên hèn hạ bỉ ổi đó tới khuya.”

Hai cô công chúa nhỏ vẫn còn ngủ say. Lý Việt nhẹ nhàng đi vào, cởi áo ngoài, vẫn là mỗi tay ôm một đứa, rồi mới chịu đắp mền, hai mắt nhắm nghiền. Hai đứa nhỏ rất nhạy cảm với hơi thở của anh, mắt nhắm nhèm nửa nhắm nửa mở, mỗi đứa bịn rịn thì thào một câu ‘Ba ơi’ rồi rúc vào trong lòng của anh, ngủ càng ngon hơn.

Tôi nhìn ba người trên giường ngủ thoải mái. Giờ phút này, trái tim tôi bỗng mềm yếu. Không biết vì sao, tôi cũng không còn ghét Lý Việt nữa.

Lý Việt ngủ đến chiều mới dậy, tôi ngồi xe của anh đi một chuyến đến văn phòng cho vay. Lý Việt vừa thấy số tiền cho vay còn lại của tôi đã hoảng hốt, sau đó hỏi tôi căn hộ đó mua hết bao nhiêu, tôi thành thật trả lời, sắc mặt Lý Việt đột nhiên bí xị.

“Ninh Quy Vãn, em có biết mình đang làm gì không hả? Công ty đầu tư phát triển ghềnh Lục Thủy là tập đoàn CZM, bộ em có nghe công ty xây dựng lớn nhất thế giới thiếu tiền sao? Chỉ tính thương hiệu CZM, dù có gấp 3 lần cái giá em mua cũng chưa tới giá quy định của họ nữa. Tên bỉ ổi dê tiện kia chắc chắn có mưu tính trước mà, hẳn chính là một trong tổng giám đốc khu vực của CZM, căn hộ này của em ít nhất hẳn cũng đã trả 200 vạn giúp em rồi, đây là quy tắc dĩ bất đắc dĩ em có biết không hả? Hẳn muốn nắm giữ trái tim em! Em thật là, chưa tìm hiểu kỹ mà cũng nhận lợi ích từ người ta, hèn chi hẳn dám vênh váo như vậy.”

Tôi thình lình ngớ người.

Lý Việt lại nói gì đó tôi không nghe được. Chỉ cảm thấy tiếng nói của Lý Việt quện cùng tiếng gió bên ngoài, thổi vào làm màng nhĩ tôi đau nhức. Tôi cực lực muốn vạch rõ quan hệ với Tô Dục Mân, không ngờ lại dây dưa không rõ anh ta.

Lý Việt đỗ xe, bỗng nhiên ôm vai tôi.

“Được rồi, anh sẽ trả lại tiền cho hẳn.” Anh lúng túng nói, “Nợ anh tốt hơn nợ tên đó. Dù gì tiền anh cũng là của em.”

“Chúng ta sắp ly hôn đây.” Tôi rầu rĩ nói.

Lý Việt nhìn thẳng phía trước tiếp tục lái xe. Thậm chí còn vặn nhạc lớn hết cỡ.

Vừa nhìn chằm chằm làn xe vừa nhoẻn miệng cười. Chắc không nghe được lời tôi nói rồi.

10. Chương 10: ~ Phiên Ngoài 1 ~

Đường Tiểu Mẫn ngày đầu tiên đi làm được mọi người kháo rằng Lý tổng trong công ty rất đẹp trai.

Cô vừa mới tốt nghiệp năm nay, rất may mắn được nhận vào trong công ty nổi danh của thành phố làm nhân viên tiếp tân.

Trong đầu YY qua Lý tổng cao thấp thế nào, nghe nói anh ta ngày xưa đẹp trai nhất trường, còn ngày nay là người đàn ông anh tuấn nhất công ty. Nhưng có mơ cô cũng không dám nghĩ, lần đầu gặp Lý tổng điển trai ưu tú, lại thấy anh mỗi tay ôm một em bé.

Hai em bé ăn mặc như công chúa chắc là con của Lý tổng, gương mặt giống anh như đúc, cực kỳ xinh xắn. Lý tổng vừa đi, vừa kể chuyện xưa cho hai đứa trẻ nghe, giọng điệu dịu dàng ngọt ngào như muốn chảy nước.

Đường Tiểu Mẫn mở to hai mắt. Đúng là người đàn ông mẫu mực!

Đồng nghiệp Tiểu Văn đẩy cô, nhỏ giọng nói: “Bình tĩnh đi. Trong lòng Lý tổng của chúng ta, con gái là trời đấy. Mà vợ của Lý tổng chính là thiên lôi trên trời, cô nếu không chịu sức hấp dẫn lạnh lùng điển trai của Lý tổng, háo hức chờ mong, cũng sẽ bị thiên lôi đánh tan thành mây khói.”

“Bà Lý là cạp cái hả?”

“Bà Lý không phải cạp cái. Tuy nhiên, Lý tổng bị vợ quản nghiêm ngặt. Chỉ ăn một bữa cơm với một người phụ nữ nào đó cũng phải gọi điện thoại báo cáo trước.”

Thực sự rất đáng đồng cảm! Đường Tiểu Mẫn lắc đầu.

11. Chương 11: ~ Phiên Ngoại 2 ~

Đường Tiểu Mẫn đi làm hơn mấy tháng rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp được bà Lý trong truyền thuyết.

Có một lần, cô vào phòng Lý tổng để đưa tài liệu. Lý tổng đang chơi một trò chơi đấu trường. Đường Tiểu Mẫn cũng đang chơi cái trò chơi này. Cô lén nhìn trộm, phát hiện tên trong trò chơi của Lý tổng lại là PK trên bảng đệ nhất đại thần!

Đường Tiểu Mẫn mừng rỡ như điên. Quá rõ, quá rõ rồi! Hoá ra đại thần đang ngay bên cạnh, còn đẹp trai như vậy nữa! Nếu chụp một tấm hình rồi chia sẻ với nhóm bạn kín trong trò chơi thì...

Lý tổng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhíu mày, “Cô còn chuyện gì sao?”

“À, Lý tổng, ngài cũng chơi game này hả? Nghe nói hệ thống kết hôn trong trò chơi này rất độc đáo!”

“Là sao?” Lý tổng rất hứng thú, hỏi kỹ hơn.

Đến lúc trời tối, khi Đường Tiểu Mẫn đăng nhập vào game, phát hiện PK trên bảng đệ nhất đại thần đã kết hôn rồi. Mà đối tượng kết hôn lại là một người mới có tên là Hà Đông Quy Văn Gào Thét. Bất công cho Đường Tiểu Mẫn quá!

Ngày kế tiếp, Đường Tiểu Mẫn lại đi tìm Lý tổng ký chấm công, “Lý tổng, tối qua ngài đã kết hôn rồi sao? Tôi thấy trong trò chơi.”

“Phải.” Lý tổng thừa nhận. “Kết hôn thật rất kích thích.”

“Mà sao ngài tìm một người mới kết hôn? Ngài là đại thần, lại kết hôn với một người mới không biết gì, rất phí thời gian.”

“Mấy cô gái trong trò chơi đó ai cũng phiền phức cả, level quá thấp.” Lý tổng nghiêm trang nói tiếp, “Hà Đông Quy Văn Gào Thét là một tên khác của tôi. Như vậy bớt việc.”

Lại nhiều ngày nữa trôi qua. Đường Tiểu Mẫn bỗng nhiên nghe nói vợ Lý tổng tên Quy Văn. Cô nghĩ, ông chủ chúng ta thật là đáng thương, đến cả chơi trò chơi mà cũng không thoát khỏi cái bóng của bà Lý nữa thế? Trời xanh không có mắt!

12. Chương 12: ~ Phiên Ngoại 3 ~

Nhờ có mấy trò chơi online, Đường Tiểu Mẫn đã lấy được sự ưu ái của Lý tổng.

Ưu ái điển hình nhất bây giờ, chính là Đường Tiểu Mẫn rất ‘quang vinh’ nhận được một nhiệm vụ mới, mỗi ngày mua đồ ăn vặt cho ông chủ.

Đường Tiểu Mẫn cầm danh sách chi chít đồ ăn trong tay, một tờ là của hai cô công chúa, một tờ là. . . Ồ, nghe nói, chỉ là nghe nói thôi nhé, là mấy món bà Lý thích ăn. Đường Tiểu Mẫn lần đầu đem đồ ăn vặt vào phòng, ông chủ kiểm tra túi đồ ăn của bà Lý trước, tiếp đó nhú mày, chỉ vào khoai tây chiên, “Này không phải hiệu cô ấy thích ăn. Phải mua hiệu XX kia. Đi đổi lại.”

Sau đó anh quay đầu đi, nói với hai cô công chúa đang chơi xếp gỗ, “Con cưng, lát nữa về nhớ nói với mẹ tụi con, túi đồ ăn này là phần thưởng của ba đấy.”

13. Chương 13: ~ Phiên Ngoại 4 ~

Vào một ngày mùa thu, nghe nói Lý tổng sắp ly hôn rồi. Đường Tiểu Mẫn nghe mà hoảng hồn. Lý tổng nhất định là muốn cách mạng rồi, chịu không được sự áp bức trong nhà. Ồi mừng thay!

Tuy nhiên, trong khoản thời gian lo thủ tục ly hôn, tâm trạng Lý tổng rất thất thường. Người chịu ảnh hưởng trực tiếp chính là nhân viên bọn họ, ngày nào cũng bị Lý tổng lăng trì.

Một ngày nào đó, Lý tổng đem một văn kiện giao cho Đường Tiểu Mẫn, “Nghĩ cách để văn kiện này lọt vào tay ba của tôi. Dùng cách gì cũng được, miễn không để cho người khác biết là tôi cố ý muốn cho ba tôi biết.”

Phiên bản thực tế của Mission Impossible đấy! Đường Tiểu Mẫn cũng không hiểu vì sao Lý tổng làm vậy. Vất óc nghĩ kể cùng đồng nghiệp cuối cùng cũng nghĩ ra cách thay xà đổi cột, trông gà hoá cuốc, dùng cách vô tình gửi lộn, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó lúc tan sở, Lý tổng mặt mày thì cười tươi rói rói, lại dùng giọng điệu ưu thương bắt đắc dĩ nói điện thoại với ai đó: “Cái đơn ly hôn, không nộp được rồi. . . Không nộp được thì không ly hôn được. Ba anh biết rõ chúng ta vẫn chưa chính thức xử lý chứng nhận ly hôn, đã tịch thu đơn thoả thuận của chúng ta rồi.”

Đường Tiểu Mẫn nghĩ, té ra văn kiện Lý tổng giao cho mình chính là đơn ly hôn, nhìn không ra Lý tổng cũng vô sỉ như vậy.

14. Chương 14: ~ Phiên Ngoại 5 ~

Cô người tình thư ký Dương của Lý tổng đã sảy thai.

Công ty xôn xao rôm rả.

Tuy nhiên, chuyện này có hề hấn gì Lý tổng với chứ?

Đường Tiểu Mẫn đại diện bộ phận hành chính của công ty đến thăm thư ký Dương, phát hiện Lý tổng đứng ở cửa phòng bệnh, tuy đang chơi trò chơi trên điện thoại nhưng hồn vía lại lên mây.

Lúc bác sĩ nói Dương Mạnh sinh non, điện thoại Lý tổng bỗng nhiên rơi xuống đất. Đường Tiểu Mẫn lên ngó, thấy gương mặt Lý tổng có gì đó như trút được gánh nặng, cảm xúc vui vẻ lộ ra mặt. Lý tổng thật là, không hề có chút thương cảm nào.

Sau đó, Đường Tiểu Mẫn nghe thấy thư ký Dương khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Giọng điệu Lý tổng lại lạnh như băng đấy, “Cô muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, tôi đã cho cô cơ hội rồi. Đứa con không giữ được, chỉ có thể trách cô lúc trước sống quá phóng túng. Tuổi còn trẻ, vậy mà phá thai nhiều lần, không hề có chút trách nhiệm với cuộc sống của mình.”

“Cơ hội? Anh có cho tôi cơ hội sao?” Nước mắt thư ký Dương rơi như mưa, “Anh nói sẽ cho tôi một danh phận, mà đến chuyện ly hôn cũng không dám nói. Đến khi vợ anh đề nghị thì anh lại bực dọc, ngày nào cũng uống rượu mua say đến khuya khoắt. Vậy mà tới khi cô ta ký đơn rồi, anh lại lè mề không chịu đem tờ đơn thoả thuận đến cục dân chính xử lý thủ tục. Ba anh hỏi anh định xử trí tôi thế nào, anh nói anh chỉ cần Quy Văn của anh, sẽ giải quyết rõ ràng với tôi. Anh cho rằng tôi ngu sao! Kẽ xấu người tốt cũng là anh hết! Lý Việt anh sao có thể đối xử vậy với tôi!”

Đường Tiểu Mẫn khiếp sợ mà che miệng lại.

Lý tổng nổi giận, giọng nói cực kỳ lạnh lùng, “Đủ rồi. Cô nhân lúc tôi say hủ trong sạch của tôi, tôi còn chưa tính sổ với cô nữa. Thật lòng mà nói, tôi sẽ cho cô một số tiền, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Đừng nhắc vợ tôi ở trước mặt tôi, cô không xứng.”

Đường Tiểu Mẫn nghĩ thầm, hoá ra Lý tổng trơ tráo như vậy đấy.

Khoảng thời gian sau, Đường Tiểu Mẫn rốt cục gặp được bà Lý trong truyền thuyết.

Ngày ấy, bà Lý tới công ty đón hai công chúa về nhà, vì Lý tổng bị cảm rồi.

Đường Tiểu Mẫn rất ngạc nhiên, bà Lý thật ra vô cùng thủy mị dịu dàng, còn khả ái nữa. Sao trong công ty lại nhất trí cho rằng bà Lý là một phụ nữ hung dữ nhỉ!

15. Chương 15: ~ Phiên Ngoại 6 ~

Trong một hội nghị hàng tháng, Lý tổng hiếm khi tràn trề sức sống.

Mấy vài người thừa dịp này hỏi chuyện tình sử của Lý tổng.

Lý tổng nói, “Nếu như các người muốn hỏi sao tôi và vợ tôi quen nhau, thì chúng tôi quen nhau nhờ xem mắt. Rồi sau đó kết hôn, giờ thì sống hạnh phúc với nhau.”

“Thế còn trước khi quen vợ anh?”

“Trước khi?” Lý tổng nghĩ nghĩ, cười, “Quên rồi.”

Đường Tiểu Mẫn nghe người khác nói, lúc ở đại học Lý tổng là người đẹp trai nhất trường, từng yêu nhau với hoa hậu giảng đường. Khi đó, Lý tổng thường đi làm người mẫu cho bìa tạp chí, mỗi lần nhận được tiền lương đều lấy hết đi mua hoa hồng tặng cho người yêu của mình. Thế nhưng, cô gái đó sau này lại quen một đại gia Đài Loan. Bởi vì khi ấy Lý tổng còn là kẻ vô tích sự, ngoại trừ việc lãng mạn và là con cháu gia đình trí thức, cái gì cũng không có. Lý tổng lúc đó như vò đã mẻ lại nứt nên mới chịu kết hôn với bà Lý hiện tại.

Ở trước mặt ông chủ, không ai dám chủ động nhắc đến chuyện cũ để xác minh.

Lúc sau Lý tổng nghe một cuộc điện thoại, sắc mặt tức thì thay đổi. Anh ta lập tức cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Bên ngoài đang mưa rất lớn, lại đúng ngay trong mùa đông quá lạnh thấu xương nữa. Xe Lý tổng chạy nhanh như chớp, thoát cái đã mắt hút.

“Lý tổng chắc là lại vì chuyện của bà Lý nữa rồi.” Trợ lý cao cấp để lộ tin, “Bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng để tâm đến nhất cử nhất động của vợ ngài ấy ở bên ghềnh Lục Thủy cả. Sợ vợ mình bị người khác cuỗm mất.”

“Không phải họ đang ly hôn sao? Sao lại sợ bị cuỗm?”

“Ha ha, ly hôn hay không ly hôn, Lý tổng không thể làm chủ. Còn phải xem ý của bà Lý sao đã. Lý tổng không lo sao mà được?”

“Giờ Lý tổng không ở đây, thân là trợ lý cao cấp của Lý tổng, anh có biết chuyện tình sử của Lý tổng không?”

“Chuyện này. . .” Trợ lý cao cấp sờ cằm, nghĩ nghĩ, mới trả lời rất cảm động: “Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng có lần Lý tổng nói với tôi. . .”

“Sao sao?”

“Lý tổng nói, có một số người, khi nhớ lại người yêu cũ vẫn cảm thấy bị tổn thương. Nhưng cảm giác đó không còn là tình yêu. Mà chỉ vì không cam lòng. Ngài ấy còn nói, thật ra cuộc sống hiện tại đã tốt đẹp lắm rồi. Lý tổng đã từng dạy cho tôi một cách, nếu như lúc nào đó không thể quên đi một người, cứ lưu ảnh người đó trong điện thoại di động, nếu như cô không còn ngẩn người sờ và nhìn tấm hình đó trong điện thoại, vậy thì chúc mừng cô, rốt cục đã tìm được cuộc sống mới của mình, hơn nữa tư vị của cuộc sống mới lại rất tuyệt.”

Đường Tiểu Mẫn nổi lòng hiếu kỳ, “Thế trong điện thoại Lý tổng có lưu hình người nào không quên được không?”

“Mấy năm trước thì có.” Trợ lý cười, “Nhưng giờ mỗi ngày ngài ấy đều đặt hết tâm tư vào bà Lý, e rằng đã không có thời gian xem hình trong điện thoại rồi.”

16. Chương 16: ~ Phiên Ngoại 7 ~

~ Phiên ngoại 5

~ (‘)

Cô người tình thư ký Dương của Lý tổng đã sảy thai.

Công ty xôn xao rôm rả.

Tuy nhiên, chuyện này có hề hấn gì Lý tổng với chứ?

Đường Tiểu Mẫn đại diện bộ phận hành chính của công ty đến thăm thư ký Dương, phát hiện Lý tổng đứng ở cửa phòng bệnh, tuy đang chơi trò chơi trên điện thoại nhưng hồn vía lại lên mây.

Lúc bác sĩ nói Dương Manh sinh non, điện thoại Lý tổng bỗng nhiên rơi xuống đất. Đường Tiểu Mẫn lên ngó, thấy gương mặt Lý tổng có gì đó như trút được gánh nặng, cảm xúc vui vẻ lộ ra mặt. Lý tổng thật là, không hề có chút thương cảm nào.

Sau đó, Đường Tiểu Mẫn nghe thấy thư ký Dương khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Giọng điệu Lý tổng lại lạnh như băng đấy, “Cô muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, tôi đã cho cô cơ hội rồi. Đứa con không giữ được, chỉ có thể trách cô lúc trước sống quá phóng túng. Tuổi còn trẻ, vậy mà phá thai nhiều lần, không hề có chút trách nhiệm với cuộc sống của mình.”

“Cơ hội? Anh có cho tôi cơ hội sao?” Nước mắt thư ký Dương rơi như mưa, “Anh nói sẽ cho tôi một danh phận, mà đến chuyện ly hôn cũng không dám nói. Đến khi vợ anh đề nghị thì anh lại bực dọc, ngày nào cũng uống rượu mua say đến khuya khoắt. Vậy mà tới khi cô ta ký đơn rồi, anh lại lè mề không chịu đem tờ đơn thoả thuận đến cục dân chính xử lý thủ tục. Ba anh hỏi anh định xử trí tôi thế nào, anh nói anh

chỉ cần Quy Văn của anh, sẽ giải quyết rõ ràng với tôi. Anh cho rằng tôi ngu sao! Kẻ xấu người tốt cũng là anh hết! Lý Việt anh sao có thể đối xử vậy với tôi!”

Đường Tiểu Mẫn khiếp sợ mà che miệng lại.

Lý tổng nổi giận, giọng nói cực kỳ lạnh lùng, “Đủ rồi. Cô nhân lúc tôi say hủ trong sạch của tôi, tôi còn chưa tính sổ với cô nữa. Thật lòng mà nói, tôi sẽ cho cô một số tiền, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Đừng nhắc vợ tôi ở trước mặt tôi, cô không xứng.”

Đường Tiểu Mẫn nghĩ thầm, hoá ra Lý tổng trơ tráo như vậy đây.

Khoảng thời gian sau, Đường Tiểu Mẫn rốt cục gặp được bà Lý trong truyền thuyết.

Ngày ấy, bà Lý tới công ty đón hai công chúa về nhà, vì Lý tổng bị cảm rồi.

Đường Tiểu Mẫn rất ngạc nhiên, bà Lý thật ra vô cùng thùy mị dịu dàng, còn khả ái nữa. Sao trong công ty lại nhất trí cho rằng bà Lý là một phụ nữ hung dữ nhỉ!

~ Phiên ngoại 6

~o(* *)o

Trong một hội nghị hàng tháng, Lý tổng hiếm khi tràn trề sức sống.

Mấy vài người thừa dịp này hỏi chuyện tình sử của Lý tổng.

Lý tổng nói, “Nếu như các người muốn hỏi sao tôi và vợ tôi quen nhau, thì chúng tôi quen nhau nhờ xem mắt. Rồi sau đó kết hôn, giờ thì sống hạnh phúc với nhau.”

“Thế còn trước khi quen vợ anh?”

“Trước khi?” Lý tổng nghĩ nghĩ, cười, “Quên rồi.”

Đường Tiểu Mẫn nghe người khác nói, lúc ở đại học Lý tổng là người đẹp trai nhất trường, từng yêu nhau với hoa hậu giảng đường. Khi đó, Lý tổng thường đi làm người mẫu cho bìa tạp chí, mỗi lần nhận được tiền lương đều lấy hết đi mua hoa hồng tặng cho người yêu của mình. Thế nhưng, cô gái đó sau này lại quen một đại gia Đài Loan. Bởi vì khi ấy Lý tổng còn là kẻ vô tích sự, ngoại trừ việc lãng mạn và là con cháu gia đình trí thức, cái gì cũng không có. Lý tổng lúc đó như vò đã mẻ lại sứ nên mới chịu kết hôn với bà Lý hiện tại.

Ở trước mặt ông chủ, không ai dám chủ động nhắc đến chuyện cũ để xác minh.

Lúc sau Lý tổng nghe một cuộc điện thoại, sắc mặt tức thì thay đổi. Anh ta lập tức cầm chìa khóa xe đi ra ngoài. Bên ngoài đang mưa rất lớn, lại đúng ngay trong mùa đông quá lạnh thấu xương nữa. Xe Lý tổng chạy nhanh như chớp, thoát cái đã mất hút.

“Lý tổng chắc là lại vì chuyện của bà Lý nữa rồi.” Trợ lý cao cấp để lộ tin, “Bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng để tâm đến nhất cử nhất động của vợ ngài ấy ở bên ghềnh Lục Thủy cả. Sợ vợ mình bị người khác cuỗm mất.”

“Không phải họ đang ly hôn sao? Sao lại sợ bị cuỗm?”

“Ha ha, ly hôn hay không ly hôn, Lý tổng không thể làm chủ. Còn phải xem ý của bà Lý sao đã. Lý tổng không lo sao mà được?”

“Giờ Lý tổng không ở đây, thân là trợ lý cao cấp của Lý tổng, anh có biết chuyện tình sử của Lý tổng không?”

“Chuyện này. . .” Trợ lý cao cấp sờ cằm, nghĩ nghĩ, mới trả lời rất cảm động: “Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng có lần Lý tổng nói với tôi. . .”

“Sao sao?”

“Lý tổng nói, có một số người, khi nhớ lại người yêu cũ vẫn cảm thấy bị tổn thương. Nhưng cảm giác đó không còn là tình yêu. Mà chỉ vì không cam lòng. Ngài ấy còn nói, thật ra cuộc sống hiện tại đã tốt đẹp

lắm rồi. Lý tổng đã từng dạy cho tôi một cách, nếu như lúc nào đó không thể quên đi một người, cứ lưu ảnh người đó trong điện thoại di động, nếu như cô không còn gặp người sờ và nhìn tấm hình đó trong điện thoại, vậy thì chúc mừng cô, rốt cục đã tìm được cuộc sống mới của mình, hơn nữa tư vị của cuộc sống mới lại rất tuyệt.”

Đường Tiểu Mẫn nổi lòng hiếu kỳ, “Thế trong điện thoại Lý tổng có lưu hình người nào không quên được không?”

“Mấy năm trước thì có.” Trợ lý cười, “Nhưng giờ mỗi ngày ngài ấy đều đặt hết tâm tư vào bà Lý, e rằng đã không có thời gian xem hình trong điện thoại rồi.”

~ Phiên ngoại 7

~

Cuộc sống như một vòng tròn lẫn quẩn, đi hết một vòng, rồi cũng trở về nơi xuất phát.

Một năm sau, Lý tổng vẫn giống như lần đầu tiên Đường Tiểu Mẫn vào công ty làm, luôn rạng rỡ ôm hai cô công chúa nhỏ cùng đi làm. Hai cô công chúa đã lớn hơn, tính cách của Lý tổng thì. . . Nói thế nào nhỉ, vẫn không hề có chút hổ thẹn nào.

Có một lần Trương tổng nói đùa với Lý tổng, “Lý tổng, nghe nói thỉnh thoảng vợ anh lại hỏi chuyện ly hôn phải không?”

“Phải.” Lý tổng cười, “Không sao hết, mỗi lần cô ấy nhắc tới vấn đề này, tôi vờ không nghe thấy.”

“Vậy cũng được hả?” Trương tổng trợn to mắt.

Nghe vậy Lý cười vui vẻ ngọt ngào, nụ cười rạng ngời và hút hồn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-ta-ben-nhau>